

Kansanääni

Nro 1/08

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Helmikuu - Maaliskuu

lirtonumero 1,70 €
7. vuosikerta

Ihminen tärkeämpi pörssiä

Stora Enson tehtaiden lopettaminen Kemijärvellä ja Summassa sekä tuotannon supistaminen Anjalankoskella riistävät toimeentulon sadoilta perheiltä ja ajavat yli 1000 työntekijää kilometritehtaalle. Kunnan perustetta supistamisille ei ole annettu. Päätäjät ovat nostaneet kätensä pystyn suuren rahan edessä. Kemijärvi-liike järjesti 4.2.08 suuren mielenosoituksen Helsingissä ja vei samalla terveiset päätäjille: "Ihminen ennen pörssiä,"

Sivut 2,4 ja 16

Osuusliikkeestä vaihtoehto koville markkinoille

Osuusliike HOK-Elannon edustajiston vaali pidetään 22.2.-7.3.2008. Osuusliikkeen tehtävä on alusta saakka ollut tuottaa jäsenilleen edullisia palveluja ja jokapäiväisiä kulutustavaroita. Tänä kovan talouspolitiikan oloissa tämä tehtävä korostuu entisestään. Tehtävämme on turvata, ettei S-liikettä ja HOK-Elantoa lopeteta osuusliikkeenä, vaan toiminta turvataan vastapainona ylikansallisen rahan vallalle.

Katso Suomen Työväenpuolueen ja pienituloisten listan ehdokkaat nro. 961-987, sekä ohjelma. Ehdokkaat myös STP:n internetsivuilla <http://www.tyovaenpuolue.org/>

Keskiaukeama

Itämeren suojeleminen on kiire

Samaa jalkaa ilmastopäästöjen kanssa lisääntyvät myös päästöt meriin ja ilmastomuutos ruokii merien pahoinvointia. Parhaiten sen huomaa meille tärkeän Itämeren kohdalla. Fosforin ja typen päästöt rehevöittävät vedet ja ovat uhka mm. silakalle, jonka saaliit ovat laskeneet minimiin. Tänä kesäkuun keskitalvella Itämeren sisälahdetkin lainehtivat vapaina. Rannat kasvavat umpeen ja myrkylliset levälautat valtaavat vesiä. Ilmaston lämpenemisen seurauksena vieraat eliölajit uhkaavat tuhota meren perinteisen eliöstön.

Sivu 7

Sivu 2:

* Välikysymyskeskustelu
Stora Ensonsta paljastaa
kaiken
* Stora Enso ja valtion
omistajaohjaus

Sivu 3:

* Kuka maksaa laskun?
* Pelko ja jumalaton bisnes

Sivu 4:

* Stora Enso –
kouluesimerkki
globalisaatiosta

Sivu 5:

* Liiton suunta muutettava!

Sivu 6:

* 1918 kansalaissodan /
luokkasodan pimeät kohdat
selvitetään

Sivu 7:

* Miten Itämeren käy?
* Yhteistyön kuvioista HOK-
Elannon vaaleissa

Sivut 8-9:

* HOK-Elannon vaaleista

Sivu 10:

* Oliko Lenin "objektiivinen
idealisti" vai dialektinen
materialisti?

Sivu 11:

* Terveisiä työprikaatista
Kuubasta

Sivu 12:

* Venezuelan yhdistyneen
sosialistisen puolueen
ohjelmaluonnoksesta

Sivu 13:

* Venäjän parlamentin
vaaleista

Sivu 16:

* Kummallisia kysymyksiä
Kemijärvellä
* Kansalaisliike
vuokrankorotuksia vastaan
Helsingissä

Kaikkien maiden proletaarit -
liittyykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:

Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki helmikuu 2008

Väläkysymyskeskustelu Stora Ensosta paljastaa kaiken

Suomen liittyminen EU:hun v. 1995 merkitsi juuri sitä, mitä silloin arvelimme. Poliittiset päättäjämme, eli Suomen hallitus ja eduskunta eivät enää ole toteuttamassa Suomen kansan tahtoa, vaan toimivat suuren rahan ja kansainvälisten sijoittajien ehdoilla. Lyhyesti käsiteltynä hallitus ottaa poliittikalleen raamit Brysselistä ja sisällön se ottaa EK:lta ja suurpääomalta, tässä tapauksessa Stora Ensolta.

Onhan ihmeellistä, että hallitus ei voi puuttua omistamiensa pörssiyritysten toimintaan, vaikka sillä olisi selkeä osake-enemmistö näissä yrityksissä. Tämä kelvottomuus kulminoituu pääministeri Matti Vanhaseen ja valtionyhtiöiden omistuspolitiikasta vastaavaan puolustusministeri Jyri Häkämieheen.

Tällaisella kelvottomalla politiikalla syödään niitä aluepolitiikan tuloksia, joita Suomessa saavutettiin 1960-80 luvuilla. Kemijärvellä voidaan aivan aiheellisesti todeta, että sen tehtaan minkä Urkki toi, sen Matti vei. Ei voi kuin ihmetellä sitä kuuoroutta, mikä nykyisellä hallituksella on kansan mielipiteitä kohtaan. Kemijärven ja Haminan Summan tehtaat tulisi säilyttää käynnissä aivan aluepoliittisista syistä. Molemmat tehtaat ovat alueillaan keskeisiä työllistäjiä. Venäjän puutulleihin on turha vedota, puu maksaa, mutta sitä riittää kyllä Suomessa. Jos taas alalla on ylikapasiteettiä, niin sitä pitäisi purkaa vähitellen ja omaa työllisyyttä vahingoittamatta. Joka tapauksessa nyt on nähty, kenen puolella hallitus on. Se on yksiselitteisesti kansainvälisten sijoittajien asialla ja aivan yhtä yksiselitteisesti kotimaan työllisyyttä merkitse sille mitään.

Väläkysymyskeskustelu eduskunnassa taas paljasti koko poliittisen asetelman halvaantuneisuuden. Tässä tilanteessa, jossa opposition pitäisi pystyä kaatamaan hallitus, eduskunta ei siihen pysty. Johtavilla hallituspuoleilla Keskustalla ja Kokoomuksella on molemmilla eduskunnassa 51 kansanedustajaa eli yhteensä 102 edustajaa, joten oppositio ei mitenkään pysty saamaan enemmistöä epäluottamuslauseelleen, kun valtuutetuiden puoluekuri pitää ja kaikki saadaan paikalle ratkaisevassa äänestyksessä. Vihreät ovat myös mukana hallituksessa. Kansanedustajia heillä on 14. Vaikka vihreät äänestäisivät hallitukselle epäluottamuslausetta, ei sekään riittäisi. Melkein surkukupaisa oli vihreiden Erkki "susi" Pulliainen esittämä puolueensa saatepuheenpuhe. Pulliainen haukkui hallituksen politiikan aivan lyttyyn, mutta esitti kuitenkin puheenvuoronsa lopuksi "normaaliin päiväjärjestykseen" siirtymistä.

On aivan varmaa, että Keskusta tulee saamaan siipeensä Vanhasen politiikasta. Demarit saivat jo palautetta äänestäjiltä viime eduskuntavaaleissa katsottuaan sivusta Voikkaan paperitehtaan lakkauttamista ja hyväksyessään omaisuus- ja varallisuusveron poiston. Seuraavaksi kellot soivat Keskustalle, jossa Matti Vanhasen "aluepolitiikka" ei hyvällä katsota. Miten tuo tulossa oleva protesti ilmenee, jää vielä nähtäväksi.

Kokoomus sen sijaan ei kärsi. Sen imagona on aina ollut omistavan luokan, hyväntuloisten ja pääomapiiriin etujen ajaminen. Jos Kemijärvellä ja Summassa jää tuhatkunta työttömäksi, niin mitä se aiotaa ja pesunkestävää kokoomukselaista liikuttaisi.

Tilaa Kansan äänen

Lehti ilmestyy 6 kertaa vuodessa. Vuosikerran hinta on 15€.

- Olen maksanut tilaushinnan 15 €
- Maksettu tilille OKO 554114-227966
- Lehti laskuttaa

Sukunimi

Etunimi

Lähiosoite

Postinumero ja -paikka

Tilaus postitetaan os. Kansan ääni PL 780, 00101 Helsinki.
Puhelintilaukset 040-5643205 tai 050-5884159

Stora Enso ja valtion omistajaohjaus

Juhani Tanski

Olipa kerran suomalainen puunjalostusyhtiö Enso-Gutzeit, josta myöhemmin yhdistyttyään ruotsalaisen Stora AB:n kanssa tuli Stora Enso - Euroopan suurin ja maailman kolmanneksi suurin metsäteollisuusyhtiö sekä maailman suurin paperin- ja kartonginvalmistaja. Näin alkavat sadut, mutta tämä tarina on tosi.

Tarinan uskomattomin vaihe alkoi Mustana torstaina 25.10.07, jolloin Stora Enso ilmoitti aikovansa sulkea Suomessa Kemijärven sellutehtaan, Summan paperitehtaan ja yhden paperikoneen Anjalankoskella. Kaikkiaan Suomessa jäisi vaille työtä yli 1000 paperityöläistä. Nämä yhtiön järjestämät suunnitelmat tulivat yllätyksenä kaikille. Stora Enson johto antoi virheellistä tietoa mm. tehtaan kannattavuudesta ja sähkötaseesta. Hesarin taloustoimittaja Jyrki Iivonen kertoi 27.10. kolumnissaan, että tehdas on varsin kannattava. Kun Stora Enson tuototavoite sijoitetulle pääomalle on 13 %, Kemijärvi on ylittynyt tavoitteen jo monta vuotta. Hesarin mukaan Kemijärven sellutehdas on vuosina 2001-2005 pönkittänyt konserniavustuksina Stora Enson muita tehtaita lähes 70 miljoonaa euroa. Stora Enson onkin tarjonnut tehtaan lakkauttamisen pääsyyksi Pohjois-Suomen uhkaavaa puupulaa. Jyrki Iivonen jatkaa: "Samassa rytkäksä Kemijärven lakkauttamisen yhteydessä Stora Enso lopettaa Ruotsissa sijaitsevan Norrsundetin tehtaan, jota ruokitaan Baltian maista hankitulla raaka-aineella. Baltian puu on paljon kalliimpaa kuin Lapin puu. Asian tuntija-arvioiden mukaan Stora Enson johto halusi ensi sijassa lopettaa Norrsundetin, mutta tasa-painoisyistä jotain piti uhrata myös Suomesta."

Välttämättä yhtiön ilmoituksen järjestettiin pari mielenosoitusta ja perustettiin Massaliike puolustamaan taloudellisesti kannattavaa ja teknisesti hyvässä kunnossa olevan Kemijärven sellutehtaan toimintaa.

Valtion omistajaohjauksesta vastaava ministeri Jyri Häkämies on koko lopettamispäätöksen jälkeisen ajan toistanut, ettei valtio suuromistajanakaan voi puuttua Stora Enson politiikkaan. Samaa on tänä vuonna alkanut toistaa pääministeri Matti

Vanhanen. Vanhanen kävi Kemijärvellä ilmoittamassa, että sellutehdas todella loppuu. Massaliike vastasi, että se perustaa Kemijärvellä uuden sellutehtaan vanhan viereen - sellaisen, joka tuottaa sekä sellua että biopolttoaineita, biodieseliä ja etanolia. Idea asetui tukemaan työministeri Tarja Cronberg (HS 10.12.07). Uuden tehtaan kannattavuus tulisi Massaliikkeen mukaan olemaan hyvä, sen suunnitelmat ovat selvät ja myös rahoitus on valmiiksi katsottu. Suunnitelma uudesta tehtaasta olikin Hesarin nettisivujen pääuutinen lähes koko päivän. Seuraavan päivän painetussa lehdessä se oli kustunut pikku maininnaksi Vanhasen vierailutyönsäällä.

Kemijärven sellutehdas suljetaan, keksikää perusteet!"

Sellutehtaan henkilöstön tiedottaja Juha Pikkarainen kertookin, miten kevein eväin Stora Enso asiassa on liikkeellä. Toimitusjohtaja Karvisen yrittäessä perustella suunnitelmiaan hän hätäntyi silminnähden, koska hänen tietonsa tehtaan asioista ja Lapin puuvaroista olivat lievät. Stora Enson hallitus olikin ilmeisesti käskyttänyt firman johdolle "Kemijärven sellutehdas suljetaan, keksikää syyt!" Niiden keksimiseen joutuu käyttämään mielikuvitusta. Idea Kemijärven selluloosatetaan lakkauttamisesta ei ole ihka uusi: sitä esitti jo 1995 Mandatumin silloinen toimitusjohtaja Björn Wahloors. Miekkosken motiiveista ei ole tietoa - tehdas oli jo silloin liikelatoudellisesti ja aluetaloudellisesti kannattava.

Jokainen Stora Enson esittämä lopettamisen veruke on ammuttu alas. Puupula on osoitettu huu-haa-jutuksi. Kemijärven sellutehtaan sulkeamisen syiksi kerrottiin Mustan torstain tiedotustilaisuudessa sekä yt-neuvotteluissa puupula ja pitkäkuutisen sellun ylitarjonta. Tehtaan väki ja Itä-Lapin puuraaka-aine on muka uhrattava isojen yksiköiden toimintaedellytysten turvaamiseksi. Metsäkeskuksen johtajan Jukka Ylimarimon mukaan Lapin hakkuut lisääntyvät tänä vuonna 1.4 miljoonaa kiintokuutiometriä eli juuri saman verran kuin Kemijärven sellutehdas puuta käyttää. Metsähallitus on ilmoittanut, että puuttumatta suojelealuesiin tai Keski-Lapin suojelevarauksiin Pohjois-Suomen hakkuu-

tavoitetta voidaan nostaa seuraavan 10 vuoden ajaksi 400 000 k-m3 vuodessa. Imatran tiedotustilaisuudessa 18.1.08 Stora Enson johto ilmoitti, ettei pitkäkuutisen sellun ylitarjonta ole syy lopettaa Kemijärven sellutehdas.

Kun on todistettu, että Kemijärvellä voidaan toimittaa puuta paljon nykyistä enemmän puuta, satusedät kertovat, että Kemijärven sellutehtaalla keitetty puu olisi käytettävissä muilla tehtailla: Lapin ja Koillismaan puun kuljettaminen etelään olisi kestävä kehityksen mukaista! Toimitusjohtaja Jouko Karvinen ei valehtelee: hän on saanut vajavaisia tietoja. Vanhasen hallitus uskoo vielä yhtiön hihasta ravistetuista juttuja enemmän kuin sellutehtaan väen ja asiantuntijoiden asiantunteita. Järki on uusiutuva luonnonvara ja jostain varmasti vielä muutama järjenhuikkanen tipahtaa senaattorin tienoille ja Arkadiammäelle. Tosioiden valossa yhtiön osakkeiden ja hallituksen on helppo perua sulkupäätös.

Kemijärven selluloosatetdas menestystarina: tehdas on kannattava, raaka-aine tulee Itä-Lapista, se on poistanut Itä-Lapista puunkorjuun nolla-aluetta sekä parantanut työllisyyttä 1960-luvulta lähtien

Kemijärven sellutehtaan merkitys bioenergian tuottajana

EU komissio nosti Suomelle asettamaansa tavoitetta uusiutuvan energian osuudesta 38 prosenttiin vuoteen 2020 mennessä. Tavoitteen saavuttamista teollisuus pitää kalliina. Stora Enson pörssitiedote 17.1.08 sisälsi virheellisiä tietoja, joita yhtiö ei ole korjannut. Kemijärven sellutehtaan lopettamisen väitettiin vähentävän yhtiön sähkökulutusta 140 GWh. Totuus on päinvastainen: tehtaan energiatase on yliomavarainen ja se myy energiaa 50 GWh/v, mikä riittää 1400 - 1950 normaalkokoisen suorasähköllä lämmitettävän omakotitalon tarpeisiin.

Stora Enson johto hukkuu Kemijärven sellutehtaan jätevesijärveen?

Kemijärven sellutehtaan jätevesijärvestä on 2,4 miljoonaa kuutiometriä jäteväettä ja sen pohjassa on laskutunutta sedimenttiä kenties saman verran.

Jatkuu sivulla 4...

Kuka maksaa laskun?

Pekka Tiainen

Heinäkuussa 2007 rahoitussektorin kuumemittarit alkoivat maailmalla nousta merkinnän hermostumisesta. Raha alkoi monilla pankeilla loppua ja piti lainata lisää nousevilla korolla. Ongelma oli kehittynyt vuoden 2006 lopulta alkaen, kun vipuvelat olivat alkaneet kasvaa.

Vipuvelka tuli keskeiseltä siit, että oli luvuttu ostaa korvausta vastaan omaisuutta ennalta määritellyn hintaan ja kattaa luottotappiot korvausta vastaan. Kun hinnan aleneminen tai luottotappion kasvu oli suurempi kuin saatu korvaus, syntyi menetyksiä.

Korvaus on vakuutusmaksu tappioiden varalle. Kun korvaus on pieni ja omaisuuden hinnan muutokset ja luottotappioiden kasvu suuri, jopa moninkertaisia saatuaan korvaukseen verrattuna, tappiot voivat tulla jättimäisiksi.

14.2.2007 Financial Timesissa olleen taulukon mukaan pankkien kirjaamat omaisuuden arvonalennukset ja luottotappiot siihen men-

nessä olivat yhteensä 146 miljardia dollaria. Tästä puuttuvat Yhdysvalloissa kuntien luotoantoa vakuutaneiden menetykset, joiden on arvioitu nousevan mahdollisesti 15-25 miljardiin tai suurempaan summaan. Helmikuun 2008 arvio koko laskun mahdollisesta yhteissummasta liikkuu 400 miljardissa dollarissa, mikä vastaa 3 % Yhdysvaltain kansantuotteesta. Suomen pankkitukien kokonaissumma oli 10 miljardia euroissa eli noin 10 % kansantuotteesta eli se oli vaikutuksiltaan paljon suurempi talouden kokoon suhteutettuna. Rahausmissa kuitenkin nyt puhutaan summasta joka vastaa neljää kymmentä Suomen pankkikriisiä.

Koko lasku ei kohdistu Yhdysvaltoihin, vaan vaikutus on levinnyt. Esimerkiksi sveitsiläinen UBS-pankki on tehnyt 18,4 miljardin dollarin arvonalennukset. Ranskan Societas Generalen skandaalissa on puhuttu 4,9 miljardista dollarista. Saksan IKB-pankki on tehnyt kahden miljardin dollarin tappiot ja pelastettaneen pankkituella veronmaksajien varoilla. Useissa muissa maissa on tullut esiin ongelmia. Suurimmat ongelmat summitaan ovat kuitenkin

UBS:n ohella Yhdysvaltalaispankit, ykkössijalla Merrill Lynch 24,5 miljardin alaskirjauksilla, lähellä sen perässä Citigroup ja sitten on sellaisia, joilla alaskirjaus on Suomen pankkikriisin kokoluokkaa aina yhtä pankkia kohden ja useilla on muutamien miljardien menetyksiä.

Ostajat liikkeellä

Vaikkeuksiin itsensä ajaneet pankit ovat tulleet ostokohteiksi ja yrittävät myöskin pelastautua myymällä osakkeitaan. Singaporen, arabioilymaiden ja Kiinan valtiolliset rahastot (Sovereign Wealth Funds) ovat liikkeellä suurin sijoituksin kuten myös Venäjä, mutta myös kilpailevat pankit. Vaihdohto ovat konkurssit tai valtioiden pankkituki tai kansallistaminen, josta Englannissa ja Saksassa on puhuttu.

Omistuksen kaupasta oikeuksien ja velvoitteiden kauppaan

Suuri muutos 1990-luvulla ja 2000-luvun puolella on tapahtunut siinä, mikä on kaupankäynnin kohteena. Ennen kohteena olivat tavarat, kiinteistöt, osakkeet ynnä muu omaisuus. Tämän on rahoitussektorissa korvannut suurena määrin se, että tehdään sopimuksia omistuksen siirtymisestä jonain tulevana ajankohtana sopimuksissa määritellyin ehdoin. Sopimukset ovat joko kahdenkeskisiä (puhutaan OTC-markkinoista) tai sellaisia, että sopimuksilla käydään kauppa markkinoilla. Kaupankäyntiä markkinoilla välittävät sijoituspalveluyritykset, joita ovat pankit ja pankkiriikkeet.

Optiot ovat yksi ryhmä tällaisia sopimuksia. Osto-option ostaja on oikeutettu ostamaan kohde-etuden, kuten osakkeen, jos niin päättää. Hän

maksaa oikeudestaan korvauksen. Vastapuoli on asettaja, joka saa tuon korvauksen ja toimittaa kohde-etuden, jos ostaja niin haluaa. Myyntioption ostaja taas ostaa oikeuden myydä osakkeen tai vaikkapa kiinnityspaperin. Tämä kiinnityspaperien myyntioikeus entiseen hintaan on keskeinen osa Yhdysvaltain luotokriisiä. Ostovelvollinen joutuu maksamaan täyden hinnan kiinnityspaperista, jonka arvo on alentunut enemmän kuin hänen saamansa korvaus, vakuutusmaksu. Kyse on periaatteessa samasta asiasta kuin osakeoptiossakin, osakkeen sijaan vain on kiinnityspaperi. Viime kuukausien kriisissä on koko ajan kyse tästä samasta asiasta. Kohde-etuus vain on eri tapauksissa eri, osake, kiinnityspaperi tai jotain muuta.

Koska kyse on tulevaisuutta koskevista sopimuksista, oikeuksista ja velvoitteista, sopimusehtojen keskeinen kohta on hinnan määrittely. Puhutaan johdannaisista. Ajatus on se, että hinta ja muut sopimusehdot johdetaan kulloinkin määritellyllä tavalla kohde-etuden hintakehityksestä. Siitä nimitys johdannainen (derivatives, derivatiivi). Siksi tällä hetkellä on kyse ennen kaikkea johdannaismarkkinakriisistä ja sen vaikutuksista.

Tulevan hinnan määrittelyyn sisältyy myös riski. Tämä on asian ydin. Kyse on samankaltaisesta asiasta kuin esimerkiksi ensimmäistä maailmansotaa edeltäneistä vakuutusista sodan varalle. Kun sota tuli, vakuutusmaksut eivät riittäneet kattamaan sotavahinkoja, jolloin sotavakuutusta harjoittaneet yritykset menivät konkurssiin. Riski oli kasvanut suureksi ja aiheutti niin suuria menetyksiä, että vakuu-

tusmaksut eivät riittäneet. Vastuun ja maksun suhde ylitti maksukyyn, kuten nyt monilla luottojen takaajiksi lähteneillä pankeilla tai niin sanotuilla suojaus- tai vipurahastoilla.

Sitten kun pankeilla, pankkiriikkeillä ja suojausrahastoilla jäävät vastuut hoitamatta, haetaan maksajaa. Alun perinkin on pyrittä asiain järjestämään niin, että toiminnan riskit on siirretty muille. Jos riskit kuitenkin aiheuttavat menetyksiä, katetta haetaan veronmaksajilta, asiakkailta, henkilökunnalta vähennyksin ja etuiksia leikkaamalla ynnä muualta. Toisenlainen lasku aiheutuu siitä, että johdannaisluotokriisi on jo nyt aiheuttanut luottohinnan pienentämistä etenkin Yhdysvalloissa. Siksi velkaantumalla ylläpidetty osto-voima on alentunut ja se on pysäyttänyt talouskasvun. Pitkästi on ollut kyse siitä, että heikkoja tulokehityksiä on jouduttu paikkaamaan velkaantumalla mutta se ei onnistu enää entiseen malliin. Kun luottotajajestelmän optiovakuuttajat ovat vakuuksina, rahan lainaksi pumppaaminen optiovakuuttamisella ei enää onnistu.

Näkykko Suomessa

Virallinen totuus on ollut, ettei ongelmia ole Suomessa sen jälkeen kun pankkikriisistä selvitettiin ja säästöpankit jaettiin muille kun tappiot oli ensin katettu veronmaksajien varoilla. Virallisen totuuden alta paljastuu kuitenkin muita totuuksia.

Iso kysymys oli, kun Pohjola osti Conventumin 2000-luvun alussa.

Jatkuu sivulla 4...

Pelko ja jumalaton bisnes

Pelko on asia, jolla tehdään jumalaton bisnestä. Arkipäivän pelot rahan riittävyys, työpaikan, terveyden, asunnon ja

muun sellaisen menetyksen pelko ovat joka hetki läsnä. Niiden miettiminen on kapitalismin kannalta vaarallista. Siksi koko kapitalistinen maailma, Yhdysvallat edellä, EU ja muut perässä, kaunistelee arjen todellisuutta ja synnyttää toisenlaisia pelkoja. Sellaisia, jotka eivät ole vaaraksi mietittömiksi kasvaneille ja kasvaville voitoille. Ja vielä parempi, jos pelosta on kapitalisteille hyötyä, jos se tuottaa voittoja.

Kapitalisti ovat selvinneet kolmesataa vuotta kekseliäisyytensä ansiosta. Siihen on aina kuulunut pelko, jopa hysteria. Niillä on hallittu maailmaa. Monet tietävät kuinka Euroopassa 30-luvulla pelon aiheita olivat bolshevismi ja juutalaiset. 40-luvulta asti, erityisesti Yhdysvalloissa, pelättiin kommunisteja ja synnytettiin kauhua Neuvostoliiton atomipommista. 90-luvulla saatiin aikaan terrorismin pelko ja hyökkäys Irakiin. Pelko vahvistui, kun vielä tuhoitiin New York kolme pilvenpiirtäjää ja kun koko tapahtuma kuvattiin ja näytettiin TV:ssä koko maailmalle.

Islamterrori ei kosketa kaikkia, vaikka sillä on yritetty rakentaa globaali pelonilmapääri. Ilmaston lämpeneminen ja jäätiköiden sulaminen koskettavat kaikkia, pelottaa ja surettava myös meitä maailman laidalla elävien pienen pientä joukkoa. Se on uudenlainen pelonilmapääri. Ilmaston lämpenemisessä kansainväliset suuren kapitalistit ovat nähneet markkina-araon, kun kaikki vauvasta vaariin ovat siittä huolissaan. Siksi, muutamaa suomalaisista lukuun ottamatta, todella suuren rahan bisnesmiehet hierovat käsiään.

EU on suuressa viisaudessaan hyväksynyt komission puheenjohtajan Juan Manuel Barroso energiapaketin. Juan Manuel toivoi EU-parlamentissa, että sen hinta on vaivaisesti 3 euroa viikossa EU:n asukas kohden. Sillä tasaisen vuosikasvun mukaan EU kerää kymmenessä vuodessa huikkeen 500 miljardin euron potin. Sitä seuraavan jymyminen vuoden aikana, jos hinta jää 3 euroon, potti kasvaa 670 miljardilla eurolla.

Herrat ja rouvat hallituksessa superministeri Mauri Pekkarisen johdolla huusivat kuorossa hyvä, hyvä, hyvä! Raskas- ja energia-teollisuus eivät olleet yhtä mielisyyttä, sillä ne joutuvat ostamaan päästöoikeuksia monen miljardin

edestä. Se heikentää kilpailukykyä. Hintoja on nostettava jättivoittojen takaamiseksi. Teollisuus näkee, että Suomea on kohdeltu kaltoin, kun meidän on maksettava muun maailma kohtuuttomista päästöistä sillä Suomi tuottaa jo nyt koko energian tuotannosta uusittuvaa noin 28 prosenttia. EU kuitenkin vaatii, että se on nostettava 38 prosenttiin. Englanti tuottaa uusittuvaa vain prosentin, joka on nostettava 15 prosenttiin eli vajaa puoleen meidän nykyisestä tasosta. Eikö olekin tolkutonta?

Valtion taloudellinen tutkimuslaitos, VATT, on tutkimusjohtaja Juha Honkatukin mukaan (HS 10.2.08) laskenut, että suomalaisten maksettavaksi tulee, ei kolmea vaan 10 - 13 euroa viikossa asukasta kohden, siis nelihenkiseltä perheeltä 160 - 208 euroa kuukaudessa. Siitä voi laskea, että kymmenessä vuodessa Suomen osuus olisi noin 21 - 27 miljardia euroa - neljä kertaa enemmän kuin herra Barroso selitti. Ne ovat miljardeja, jotka nyhdetään suomalaisen selkänahasta muka ilmastonmuutoksen ehkäisemiseksi. Kun muuta ei ole kerrottu, niin lienee selvää, että miljardit valuvat vaivihkaa, tavalla tai toisella, kansainvälisen todellisen suurpääoman pohjattomiin särkeihin!

□ □ □

Kansainväliselle, todelliselle suurpääomalle ilmaston lämpeneminen on

yksi lysti. Vai mitä voi ajatella siitä, että Yhdysvalloissa, jossa on maailman suurimmat yksityiset pääomat tuottaa maailman päästöistä 25 prosenttia, vaikka heitä on vain 5 prosenttia maapallon väestöstä. Heillä olisi kaikki ja muita paremmat mahdollisuudet vaikuttaa ilmaston lämpenemisen estämiseksi, mutta eivät vaikuta. Päinvastoin. Siitä muuta esimerkki.

Tämän päivän Yhdysvaltojen autoteollisuuden hittituote on Hummer henkilöauto. Se on ököpeli, joka kuluttaa bensiiniä 25 litraa satasella. Se sopii, sillä bensiini Yhdysvalloissa on todella halpaa, 0,46 euroa litra. Yhdysvallat olisivat edes hivosen huolissaan ilmaston lämpenemisestä, se karsastaisi bensiinisyöppöjä, jos karsastaisi bensiinin kulutusta nostamalla hintaa 0,90 eurolla litra. Siitä saadut dollarit voisi käyttää kaikkien päästöjen vähentämiseen. Mutta ei, kun ei!

Yhdysvaltojen aseteollisuus ja armeija ovat ilman saastuttajina todella törkeitä. Yksin sen armeijan kuluttaa 45 prosenttia koko maailman sotilasmenoista ja päästöistä. USA:n armeijan kulutus (2006) on 2,3 kertainen koko Suomen kulutukseen verraten ja päästöt sen mukaiset. Yhdysvaltojen armeijan kulut olivat 1760 dollaria jokaista yhdysvaltalaisista kohden. Kiinan sotilasmenet olivat vain 37 dollaria kiinalaisista kohden. Erotus on joka suhteessa

törkeä. Kun tähän lisätään ase-teollisuuden lentokoneiden, laivojen, ohjusten, tutka-asemien, moottoriajoneuvojen ja muun aseistuksen tuotanto, niin armeijan saatepäästöt vähintään kaksinkertaistuvat.

Yhdysvallat kuluttavat energiaa ja aiheuttavat päästöjä suruttomasti. Ilmaston suojeleja ei ole heidän murhe. Esimerkiksi yksi ainoa kaupunki, turhuuden markkinoita hallitseva Las Vegas, on fyysisesti päästöt sen energian kulutus ja kaasut lisääntyvät huimasti, nopeammin kuin Suomi pystyy vähentämään päästöjä. Koko maailmaa valjastetaan energia- ja ilmastotalkoisiin. Ei USA:ta. Näiden talkoiden varjolla mm. tavallisilta EU-kansalaisilta bisneskseen kerätään kahdessakymmenessä vuodessa 1170 miljardia euroa! Onko tässä tollakoa?

□ □ □

Jos kansainvälinen yhteisö, EU etunenässä, olisi tosissaan, se panisi Yhdysvaltojen päästöt kuriin. Siitä ei ole mitään merkkejä.

Näitä taustoja vasten näyttää siltä, että ilmaston lämpeneminen on synnyttänyt pelon ilmapääriin, jolla rahastaminen voi osoittautua megaluokan hujaukseksi, asiaksi, jolla tehdään jumalaton bisnestä.

Kai Kontturi

...Jatkoa sivulta 2 Stora Enso ja valtion omistajaohjaus

Tehtas käytti sellun valkaisu- prosessissa klooria 28 vuotta. Pohjaan on muodostunut erilaisia hiilivetyjä, joista syntyy supermyrkyä. Järvi on suunniteltu puhdistettavan uudella aktiivilielaitoksella, minkä toiminta edellyttää sellutehtaan käymistä. Se tarvitsee tehtaalta tulevaa lämpökuormaa ja riittävää biomassaa. Talvisin jätevesijärvi jäätyy eikä biologinen toiminta onnistu kylmässä vedessä. Aktiivilielaitoksen lopputuote, bioliete, on voimassaolevan luvan mukaan hävitettävä toimivan tehtaan soodakattilassa.

Vaihtoehdot halutaan ohittaa

Massaliikkeen ja maan metsäalan ja kemiallisen metsäteollisuuden asiantuntijoiden esittämät vaihtoehdot sellutehtaan lopettamiselle on haluttu unohtaa. Stora Enson johto ja Vanhasen hallitus teeskentelevät olevansa umpikuroja. Massaliike esittää, että sellutehtaan sulkemispäätös perutaan ja että puoluetoetan taho, esimerkiksi VTT, tutkisi Lapin puun erityisominaisuudet ja sen käyttömahdollisuudet kemiallisessa metsäteollisuudessa. Samalla tutkitaisiin puun ja biomassan korjuseen ja kuljettamiseen liittyvät logistiset ongelmat.

Massaliike ja Helsingin herrat ja rouvat

Marraskuussa pieni lähetystö kävi eduskunnassa, pääministerin ja puolustusministerin pakeilla kertomassa puuvaroista, sellutehtaan hyvästä kunnosta ja kannattavuudesta sekä tehtaan lopettamisen aluetaloudellisista vaikutuksista. Vaatimus oli: Stora Enso peru tehtaan lopettamisen tai myy tehtaan. Seurasi Itä-Lapin ministeriralli. **Mauri Pekkarinen**, **Kimmo Tiilikainen** ja Tarja Cronberg olivat uskovaisia: he uskoivat enemmän yhtiön tiedotteita kuin valtion omien virkamiesten eli Metlan, VATTin, TKK:n ja Metsäkeskusten "propagandaa".

Sellutehtaan rauhanomainen valtaus 3.1. yllätti täydellisesti paikallisjohdon. Sen poliisille esittämä tutkimuspyyntö oli lapsellinen paniikkireaktio.

Sitten sellutehtaansa tulevaisuutta puolustava massaliike osoitti mieltään 4.2.Helsingissä. 500 ihmisen kulkue marssi päätyi eduskuntatalon eteen. Lähes 30 000 nimen adressi luovutettiin päättäjille.

Mielenosoittajat toivat selkeitä terveiset eduskuntaryhmille ja kuulivat näiden meriselityksiä. Sellutehtaan pääluottamusmies **Seppo Kenttäkumpu** varoitti, että kemijärveläiset eivät ala valheita kuuntelemaan ja kysyi, kenellä hallitus on töissä. Sellutehtaan henkilöstön tiedottaja **Juha Pikkarainen** ihmet-

teli, miksi sellutekijöiden on todistettava, että sellun tekoa Kemijärven sellutehtaalla kannattaa jatkaa. Miksi alan parhaista asiantuntijoista ei kuunnella?

Hallitusryhmät: Eihän me mitään, muuten vaan...

Keskustan **Hannes Manninen** söpötti, että valtion omistus ja äänät eivät yhtiökokouksessa välttämättä riitä valtion tahdon toteuttamiseen. Kokouksen **Kimmo Sasi** totesi, että valtiolla ei ole enemmistöä yhtiössä ja että eduskunta ei päättää sellutehtaan kohtalosta, vaan siitä päättää Stora Enson hallitus. Vihreiden **Anni Sinnemäki** totesi, etteivät vihreät "voi luvata ylimääräistä yhtiökokousta". Miksi pitäisi, kun Stora Enson seuraava normaali yhtiökokous on jo 26.3.

SDP:n **Jukka Gustafsson** lupasi eduskuntaryhmänsä puolesta, että demarit vaativat Stora Enson ylimääräistä yhtiökokousta koolle päättämään, että tehdasta ei suljeta. Kukaan ei uskonut; lupausta pidettiin hyvänä, mutta katsottiin, että demarit olivat hallituksessa vielä viime vuonna ja pyrkivät sinne uudestaan, joten he voivat vain urputtaa asiasta.

Massaliikkeen puheenjohtaja **Heikki Nivala** totesi, että Stora Enson johdon ja hallituksen kannattaa muistaa vanha kansanviisaus; jos mikään muu ei auta, kannattaa viimeisenä keinona kokeilla rehellisyyttä.

Stora Enso keikuttaa jo poliitistakin venettä ja on muodostunut pahaksi ongelmaksi hallituspuolelle. Se on saanut ne puolustuskannalle ja harjoittamaan suora-naista poliittista sumutusta.

"Jyri, Jyri, homman tyri" oli mielenosoittajien keskeinen iskulause. Suuri sinipohjainen banderolli "Hallitus on vankka, käytrauma sanka" kuvaa mielenosoittajien tunnetta. Kaiken kaikkiaan mielenosoituksen tunnelma oli: "Luottamus hallituksen toimii on mennyt, mutta periksi ei anneta". "Yhtiökokoukseen tullaan joukolla!"

"Omistajaohjaus" vai ajopuu Kemijoen koskessa?

Hallituksen ministerit eivät ole kertonet, mitä "aktiivinen ja määrätietoinen" omistajaohjauspolitiikka Stora Enson on. Suomen valtiolla, Kelalla ja valtion eläkerahastolla on Stora Enson äänivallasta 35,1 %. Ministeri **Jyri Häkämies** on maininnut, ettei olisi reilua muita omistajia kohtaan, mikäli valtion käyttäisi voimakkaasti valtaansa.

Pääministeri on kieltänyt ministereitä kommentoimasta sellutehtaan asioita Jokuhan voisi vahingossa lipsauttaa tosiasiat. Hallituksen

toimista tulee väkisin mieleen takavuosien TV-ohjelma "Valhetelijöiden klubi". Puheenjohtajan tehtäviä hoitelee **Helge Heralan** sijasta **Matti Vanhanen**.

Suomen valtio voi tulevassa yhtiökokouksessa pyörtää kannattavien tehtaiden alajakopäätökset. Valtio voi myös päättää tehtaan myynnistä. Todennäköisesti Kemijärven tehtaan lopettamis päätös tulee esiin yhtiökokouksessa 26.3. Mikäli edusmiehemme toimivat kuten ovat kansalaisille luvanneet eikä valtio vaadi lopettamista, yhtiökokouksen selkeä enemmistö säilyttää kannattavan tehtaan.

Kansainvälisen naistenpäivän tilaisuus lauantaina 8.3.2008 klo 13.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67

Avaus: Timo Kangasmaa
Naistenpäivän puheenvuoro: **Rosa-Maria Keskivahra**
Venäjän työläisten tervehdys: **Jelena Skvortsova**
Ohjelmassa myös konnakööri ja Bertta Laine, SFT:n tervehdys
Kahvitarjoilu **Tervetuloa joukolla tilaisuuteen**

Järjestää: Hermannin Naiset, Sodan ja Fasismien Vastainen Työ sekä Kansan äänen järjestöt

Jatkoa sivulta 3...

Kuka maksaa laskun

Kaupasta syntyi Pohjolalle iso tappio. Pohjola joutui lopettamaan Conventumin. Viimeisenä vaiheena Pohjola lopetti vuonna 2004 Conventumin yhden osan, Conventum Pankkiiriliikkeen, joka harjoitti paljon johdannaistoimintaa. Pohjola oli joutunut pönkittämään pankkiiriliikettä 2,4 milj. eurolla, jotta sen varat yltäisivät toimiluvan edellyttämään vakavaraisuuteen. Taseen perusteella näyttää siltä, että pankkiiriliike teki sitten suuruusluokkaa viiden miljoonan euron tappiot arvapaperitoiminnassa ja paikkasi siten omaisuuttaan myymällä. Se sai sitten jonkin verran rahaa liiketoiminnan myynnistä ja kuittasi sillä osinkoina saamia avustuksia Pohjolalta. Varat

olivat kuitenkin huvonneet ja jäljelle jäi osakepääoma. Puoli vuotta myöhemmin OKO päätti ostaa Pohjolan. OKO oli aiemmin vastustanut, että Pohjola ostaa Conventumin ja osti Pohjolan vasta kun Conventum oli ajettu alas. Tämä vyyhti on edelleen loppuunasti läpikäymättä, mitä tässä tapahtui kaiken kaikkiaan.

Myöskin on noussut uusia asioita, kuten Celeres-rahaston tappio, josta näyttää olevan kytkentää Yhdysvaltain vipuvelkajohdannaisiin. Koko pankkisektori on aikamoisessa mylerryksessä ja aiheuttaa huolta.

Stora Enso – kouluesimerkki globalisaatiosta

Kemijärven ja Summan selluja paperitehtaiden nopea lakkautus on tehnyt Stora Ensosta kouluesimerkin kansainvälisen kapitalismin toiminnasta maailmassa. Globaali kapitalismi on Sora Enson avulla paljastanut hunnun peittämiä kasvojaan suurelle yleisölle. Ja epäinhimilliseltä nuo kasvat todellakin näyttävät. Ei siis ihme, jos globalisaatio haluaa verhoutua kaikkiin sateenkaaren väriin sekä hyvinvoinnista ja työllisyydestä kertovaan runouteen.

Stora Enso oli v. 2007 maailman suurin paperin tuottaja; kolmanneksi suurin maailmassa ja Euroopan suurin puuteollisuutta harjoittava yritys. Stora Ensolla on teollisuutta 18 maassa. Suurimmat tehtaat ovat Suomessa, Ruotsissa, Saksassa ja Ranskassa. Myös Venäjälle Nizni Novgorodin on suunnitella Stora Enson paperi- ja sellutehdas. Lisäksi Stora Enson ja brasilialaisen Aracruz Cellulosen yhteisesti omistamalle Veracel-yhtiölle valmistui Brasiliaan vuonna 2005 maailman suurin yksilinjainen selluloosatehdas, joka valmistaa 900 000 tn valkaistua selluloosaa vuodessa. Raaka-aineena

käytetään eukalyptuspuuta.

Stora Enso on siis kaikella tavalla maailman laajuiset, globaalit mitat täyttävä osakeyhtiö. Sen toimintaorganisaatio ja toimintatapa antavat täsmällisen kuvan siitä, kuinka globalisaatio toimii tämän päivän maailmassa, ja mikä on valtioiden rooli globaalissa kapitalismissa.

Stora Enso syntyi 1998 kun ruotsalainen sora ABB ja Enso Oyj fuusioituivat. Stora ABB oli tuolloin luopunut vuosisatoja kestäneistä kaivos- ja metallialan tuotannosta ja siirtynyt pelkästään metsä- ja puunjalostusalalle.

Enso oyj:n juuret ulottuvat vuonna 1953 perustettuun Enso Gutzeit -nimiseen yhtiöön, jonka Suomen valtio osti konkurssikypsänä Gutzeitin omistuksesta veronmaksajien rahoilla. Vuonna 1990 alkanee yksityistämismuun aikana veronmaksajien omaisuus luovutettiin yksityiseen omistukseen miljarditollalla, jolloin myös Enso Gutzeitiä tuli yksityinen Enso Oyj.

Stora Enson omistus jakaantuu tällä hetkellä taulukko 1 mukaisesti.

Taulukossa esitetty omistusluettelo kattaa vain vajaat 28 % omistusoikeudesta. Ilmeisesti loput eli ylivoimainen enemmistö on pienomistajia. Yllä olevat omistajat pitävät päätösvaltaa hallussaan 67,5 % osuudella. Suomen valtio on siis suurin omistaja ja suurimman äänivallan käyttäjä, varsinkin jos Kelan osuus lasketaan mukaan. Suomen valtio on siis tiukasti mukana kansainvälisessä kapitalismissa lakkauttamassa tehtaata, viemässä työpaikkoja ja riistämässä kehitysmaita.

Stora Enson toimivan johdon ammatitaito ei ansaitse kovin suurta arvostanaa. Syyskuussa 2007 se myi Pohjois-Amerikan tehtaansa yhdysvaltalaiselle NewPage-yhtiölle, joka on Cerberus Capitalin tytäryhtiö. Kauppahinta oli 1,8 miljardia euroa. Tauluun sisältyi seitsemän tuotantolaitosta Yhdysvalloissa ja yksi Kanadassa. Yhdysvaltain paperitehtaat tulivat Stora Enson haltuun keuhalla 2000, kun yhtiö osti Consolidated Papersin 4,9 miljardilla eurolla. Tuo Amerikan-keikka tuotti yli 3 miljardia euroa tappiota, jonka seurauksena Stora Enson pörssi-kurssit lähtivät laskuun.

Toimivalle johdolle ja hallituksen jäsenille myönnetty optiot antavat vähemmän voittoja laskevien kurssien vallitessa. Niinpä pörssikurssit halutaan nyt saada nousuun lakkauttamalla Kemijärven sellu- ja paperitehtas ja Summan paperikonet. Kysymyksessä miljardiluokan korruptio-operaatio, jonka Suomen kes-

kusta-oikeistolainen hallitus antaa isännän ominaisuudessa tapahtua.

Stora Enson toimiva hallitus (alla), jolla on valta lakkauttaa n. 1000 työpaikkaa Suomen maasta ilman, että kepu ja kokoomus tekevät mitään.

Heikki Typö

Taulukko 1:

Suomen valtio 12,3 % osakkeista ja 25 % äänistä
Knut ja Alice Wallenberg-säätiö 7,4 % osakkeista ja 24 % äänistä
Kela 3,4 % osakkeista ja 10 % äänistä
Varma 1,5 % osakkeista ja 2 % äänistä
Marianne ja Marcus Wallenbergin-säätiö 0,6 % osakkeista ja 2 % äänistä
Keskinnäinen Eläkevakuutusyhtiö Ilmarinen 1,6 % osakkeista ja 1,6 % äänistä
MP-yhtiöt (Werner von Seydlitz) 0,7 % osakkeista ja 1,5 % äänistä
Henki-Sampo 0,4 % osakkeista ja 1,4 % äänistä

Stora-Enson hallitus

Claes Dahlbäck, puheenjohtaja joulukuusta 1998 alkaen
Ilkka Niemi, varapuheenjohtaja maaliskuusta 2005 alkaen
Gunnar Brock, riippumaton jäsen maaliskuusta 2005 alkaen
Lee A. Chaden, riippumaton jäsen maaliskuusta 2004 alkaen
Dominique Hériard Dubreuil, riippumaton jäsen maaliskuusta 2006 alkaen
Birgitta Kantola, riippumaton jäsen maaliskuusta 2005 alkaen
Jan Sjöqvist, riippumaton jäsen joulukuusta 1998 alkaen
Matti Vuoria, riippumaton jäsen maaliskuusta 2005 alkaen
Marcus Wallenberg, riippumaton jäsen maaliskuusta 1998 alkaen
Lähde: Stora Enson nettisivut ja Wikipedia

Liiton suunta muutettava!

Metallin vaalien ennakoäänestys

14.-28.3.2008 ja uurnavaali 6.-8.4.2008

Itsenäisen Metallityöväenliiton puolesta

Markku Nieminen
pääluottamusmies
Uusimaa

Kalevi Wahrman
tietoliikenneasentaja
telemontör
Tietoliikenneala

METALLIN VAIKUTTAJAT

Metallityöväen liitto mainostaa itseään väylän avajana. Sitä se on myös ollut, sekä hyvässä, että pahassa, viime aikoina jälkimmäisessä.

Viime kesäkuussa valtuustolla hyväksytty vaihtoehtoisuus oli kehoitus miestenliiton. Palkankorotusten taso jäi jälleen kerran - reilusti alle muiden alojen korotusten. Sopiukseen sisältyi "väylän avaus" TES-korotusten sopimisesta paikallisesti.

Vielä ei sentään kaikkea jaettu" yksilöllisesti ja liittojen ohjeiden mukaan" niin, että osa porukasta olisi jäänyt kokonaan ilman palkan korotuksia.

Ehkä se tapahtuu vasta seuraavassa sopimuksessa...

Väylää avattiin myös suoraanisten palkan alennusten suuntaan. Tämä toteutettiin keskituntiansion poistamisella joiltakin osin.

Luottamusmiesten asemaa, työsuhteturvaa, tiedonsaantia ja koulutusmahdollisuuksia on viime aikoina

kentältä päin vaadittu parannettavaksi. – Vaan kuinka kävi?

Avattiin taas väylää. Siihen suuntaan, että selvitetään luottamusmiesten kyky ymmärtää yritystaloutta ja rääntätiin TES:n epämääräinen teksti että, mahdollisissa luottamusmiesten irtisanomistilanteissa asiat selvitetään nopeasti ja että tällaisissa tilanteissa liitoilla on tehostettu työrauhavelvollisuus.

Eihän siitä haittaa ole jos luottamusmies on perillä yritystalouden saloista, mutta eikö pikemminkin työnantajan edustajia pitäisi kouluttaa ymmärtämään työläisen taloutta?

Metalliliiton Murikka-opiston kurssikalenterista löytyy yritystalouden kurssi, mutta se ei yksin riitä, vaan luottamusmiehille pitää järjestää parin viikon mittainen kansantalouden pikakurssi. Siitä saisi lisää motivaatiota, ymmärrystä ja pelimerkkejä tulevaan toimintaan. Lupaamme ilmoitautua heti ensimmäiselle järjestettävälle kurssille, sillä olen sen verran perehtynyt kansantaloustieteen perusteisiin, että tiedän, etten tiedä siitä yhtään mitään. Kansantalouden perusteita opiskelemaan on saatava myös työnantajan edustajat, että hekin ymmärtäisivät ettei yhteiskuntaa voi pelkän yritystalouden varaan rakentaa.

Mitä tulee tehostettuun työrauhavelvoitteeseen luottamusmiesten irtisanomis-tilanteissa, niin sehän tarkoittaa että heidän työsuhteturvansa heikkenä. Mitä se irtisanovaa työnantaja siitä välttää, jos liitot "pikaisesti neuvottelevat, harkitsevat, toimivat ilman aiheutonta viivytystä ja – pyrkivät yhteiseen kannanottoon edellytyksistä, joilla luottamusmiesten ja työnantajan keskinäinen luottamus voitaisiin palauttaa? –Entä sitten jos yhteiseen kannanottoon ei päästä ja laittomat potkut riitautetaan ja viedään työtuomioistuimeen? Mahdollinen myönteinen päätös ei taaskaan velvoita työnantajaa palauttamaan työsuhdetta, vaan se selviää

taskurahalla. Potkut saanut luotto taas menettää työnsä, todennäköisesti ainaaksi. Liitto menettää samalla jäsenistön silmissä ison osan uskottavuudestaan ja arvovallastaan.

Työrauhavelvoitteen pitää poistua saman tien jos jollekin luottamusmiehelle tarjotaan laittomasti loppuputtilia. Lakko on raju keino puolustaa oikeutta, mutta raju keino on työläisten edustajan työsuhteen irtisanominen - tai purkamisenkin. Laittomat työsuhteen purut alalla voitaisiin kokonaan estää koko teknologiateollisuus pikaisesti pysäyttämällä.

Yksi kummallinen TES:n tullut väylän avaus on "korvaava työ", joka saa porukan takajaloilleen ja taisteluasemiin, ainakin omalla työpaikallani. Sitä ei yksinkertaisesti voi hyväksyä, että työnantaja päättää saako sairaita tai tapaturman uhri parannella itsensä ja nuolla haavansa rauhassa, vai osoitetaanko hänelle "korvaavaa työtä".

"Korvaavan työn" pelisäännöistä on varmasti monenlaisia sovellutuksia eri työpaikoilla ja luottamusmiehet joutuvat TES:n ohjeista työnantajan kanssa väitämään työntekijöiden kannalta katsottuna paranneltuja versioita.

Tämän asian kanssa viimeiset puoli vuotta taistelleena voisin kirjoittaa siitä romaanin, mutta tyydyn toteamaan vain, että "korvaava työ" on kotoisin syvältä ja paikasta jonne aurinko ei koskaan paista. Siihen pitää AY- ja työväenliikkeen puuttua kovalla kädellä ja lainsäädäntöteitse estää työnantajan orjayhteiskunnasta muistuttava määräysvalta ko. asiassa.

Merkillinen väylän avaus on myös "yhden ylityön käsite". Jokainen voi itse laskea, paljonko työntekijä häviää selvä rahaa jos työpaikalla sovitaan ylityökorvauksen tasoksi esim. 55 prosenttia normaaliin prosenttien sijasta ja ylityötä teetetään kaikki lain sallimat 250 tuntia vuodessa. Entäpä

jos ensimmäiset 50 ylityöntuntia tehdään

35 prosentin korotuksella? Mitä tarkoitetaan tässä yhteydessä kustannusten hallinnalla muuta kuin ylityökorotusten alentamista? Mitä tarkoitetaan sillä että "yhden ylityön käsitteellä" pyritään yksinkertaistamaan ylityön korvaamista koskevia periaatteita? – Ei mitään muuta kuin ylityökorotusten pudottamista! Sitä paitsi, ei nämä nykyiset korotukset mitään monimutkaisia ole. Jokainen ensimmäiseen työpaikkaansa tuleva nuorikin tietää mitä ylityöstä maksetaan ja jos ei tiedä niin ei sitä tarvitse kuin kerran heittää selostaa. "Yhden ylityön käsitettä" eivät nuoret sen enempiä kuin vanhatkaan työntekijät hyväksy, eivätkä hyväksy sitäkään, että liitto on mennyt siitä sopimaan!

Keskusteluissa työtovereiden kanssa on noussut esiin ajatus, että kyseessä on itse asiassa palkanalennus käsite. – Siksi se pitää seuraavassa työehtosopimuksesta poistaa!

Kuten näistäkin parista esimerkiksi voidaan todeta, on Metalliliitto-laivamme väylä ja kurssi avattu suoraan kohti matalikkoa. Kurssi on muutettava nopeasti ennen kuinrysähdämme karille. Suunnan muuttamiseen voi jokainen liiton jäsen osallistua äänestämällä liittokokousvaaleissa esim. metallin vaikuttajien vaaliiltoita ja sellaisia ehdokkaita joilla on muutostahtoa. Nyt ei ole muutosvastaan, vaan muutos aika! Metallityöväen Liiton suunta on muutettava! Se on meistä kiinni!

Markku Nieminen
pääluottamusmies
Am, os 77
toimikunnan jäsen
Tietoliikennealan
puheenjohtaja
Metallin vaikuttajat
n:o 59

Hyvinhuonostivointivaltio Suomessa olen minä syntynyt – loton kolme ja lisänumero oikein

Hiljaa kuin lammen laine, hiljaa kuin kevään ensi solahdus siihen aikaan, kun vielä oli lunta talvella, hiljaa kuin nuoruuskaisen ensimmäinen rakkaudentunnustus saapui maahamme osakkeenomistajien etu, saapui ryöstöaate nimeltään uusliberalismi.

Oikeammin sanottuna, hiljaa muttei hiljalleen saapui maahamme kansainvälinen rikollisuus, jota markkinavoimiksi ja ainoaksi totuudeksi bilderbergiläisten toimesta puetaan. Uusliberalismi saa aina voimansa kriiseistä; kriisin varjolla kansalle voidaan syöttää mitä tahansa paskaa pelastuskeinona. Pelastuskeinona mistä? Lamasta. Maatamme 1990-luvun alussa koetelleesta lamasta, jonka uskallan väittää olleen tarkoituksenmukaisen järjestelykysymyksen.

Mikäpä se olikaan se ajatus pääoman vapauttamisesta 1980-luvulla? Sekö ajatus syntyi tyhjästä, tavalla, kuten väitetään Jumalan luoneen maan? Ensin mediat ja erilaisten käyttömuotien luojat ohjattiin puhumaan yksilöllisyydestä, individualismista, jolla saatiin ostava massa uskomaan omaan aintuolaisuuteensa.

Saatiin irtisanottavan työhön jäävä työtoveri uskomaan omaan yksilölliseen erinomaisuuteensa, minkä vuoksi juuri hän sai jäädä. No,

okei, ehkä vähän muotoiltiin hänenkin etujaan, ne joustivat kuin hetekan jouset alaspäin. Ylöspäin ne eivät sitten nousseetkaan enää.

Samaan aikaan päätettiin televisioon röhähtelemään yhden ja ainoan totuuden miehet Paavo Lipponen, Iiro Viinanen ja säästöpankkien pilkkokamies Esko Aho. En usko tämän kaiken olleen sattumaa.

Yhtä vähän sattumaa oli satojen kaljakuppiloiden perustaminen pahimpaan ns. lama-aikaan jokselle kansallemme. Leipää ja sirkushuveja-malli toimi, toimii yhä ja porukka meni miinaan. Syrjäytyneiden alkoholistien ja valtavien terveyshaittojen lisääntyminen ei osoita hiipumista. Sama mekanisminhan on iltapäivälehtiemme kesälöppeissä kun pitäisi puhua ilmastomuutoksen kauhuista, mm. hirveästä helteestä ja vanhustemme kuolemista niiden seurauksina. (Lämmin, ihana kesäsiä jatkuu kaikkien iloksi vielä kaksi kuukautta...)

Tällä hetkellä voidaan avoimesti puhua valkohaareista maassamme vuoden 1918 luokkasodassa ja sen jälkeen. Köyhä kansa kyykytettiin – ja sitten ammuttiin. Viaton veri virtasi ja lopulta ulkovaaloilta tuli ukaasi: Suomen itsenäisyyttä ei tunnusteta, jos ei viattomien verenvuodatus loppu.

Kuten nykyisinkin, maamme päättäjät nuolivat eurooppalaista taka-

puolta ja siirtyivät sofistikoitumpaan tappamiseen. Sitä ei tietoa kantautunut ja maamme sai itsenäisyyss tunnustuksensa.

Tämän lama-ajan yhtäläisyydet vuoteen 1918 ovat täysin selkeät, erona on se, että laman aikaiset lahtimerkit Esko Aho, Paavo Lipponen ja Iiro Viinanen olivat oppineet läksynsä, nyt 1990 ja alkaenalla 2000-luvulla ei ketään ampumalla teloitettu eikä teloiteta. Mitä nyt kaupunginvaltuutettu Bogomoloff lausaheli vanhusten sairaanhoidon kustannuksista ja hoitojakson liasta pitkästä josta, mutta aika ei ollut vielä hänen ajatuksilleen kypsä.

Vanhuksiamme ja eläkeläisiämme ei siis virallisesti tapeta, heidät kannustetaan omatoinneeseen kuolemaan vedoten siihen, että ei ole kerta kaikkiaan hoitopaikkoja, eikä niihin varaa, ei kerta kaikkiaan, joten soitapa lapsesi hoitamaan nyt pöyköttö.

Slogania "kerta kaikkiaan" käytettiin lama-aikaan varsin usein tämän yhden totuuden markkinointiin, tämän anglosaksisen totuuden, tämän uusliberalismin markkinointiin ainoana ja oikeana talousoppina. Muistatko, että lahtarit toivoivat ja saivat Saksalta ylimääräisen väkemme teloitettamiseen apua ja tukea, EU-eliitimme on kaiketi yhä elänyt siinä samassa toiveessa.

Hyvinhän Suomi on sopeutunut Saksavetoiseen EU:iin, ihan mallioppilana. Minä vihaan Euroopan Unionia. On ollut mielenkiintoista seurata, kuinka Nokia luuli saksalaisia duunareita voitavan kohdella samoin kuin suomalaiset ovat itse antaneet itseään kohdeltavan. Bochumin tulokset ovat osoittaneet Nokian kärsineen juuri sen arvovaltatappion, mitä eliitimme kouristuksen omaisesti on vuosisatoja pelännyt, se, mitä "muut sanovat" taitaa olla kylmää tekstiä juuri nyt. Ei auta, vaikka medioita nuoleskeltaisiin.

Muistaako kukaan sitä, kuinka 1970-luvun loppupuolella saatiin kansan kiinnostuksen poliittisuuteen ja jopa vallankumoukselliseen ajatteluun hiipumaan? Se saatiin hupenemaan leivällä ja sirkushuveilla. Leipänä ja huveina toimi USAn maailmalle masinoima rockabillyboomi uusine hampurilaispaikkoineen. Erinomaista aivopesua, minäkin innostuin tuosta 50-luvun mustasta uudelleen...

Muistatko, kuinka 1945-noin 1965 USA soluttautui ammattijärjestöihimme rahoittaneen niitä? Onko näissä valoissa mitenkään outoa ajattelua, että EU ja uusliberalismi (siis individualismi) masinoitiin samalla tavalla meille ja taas kansa meni ansaan.

Onko vasemmisto ja ammattiyhdis-

tyslieki sitten ollut hampaaton, kun näin on voinut tapahtua ja kun olemme päätyneet tähän hetkeen, jolloin yhä saneerataan sosiaalirahajoja, yhä vähennetään ja supistetaan julkista alaa? Hampaatomaksihan lautan iän tai tautien vuoksi, tai sitten pelamalla jääkiekkoa. Vasemmistomme laitto Paavo Lipponen ja kumppaneiden johdolla ja käskystä suunniteltiin ihan itse hampaat naulaan. Laita sitten tietämätön työläinen puremaan herrojen, kotireaganien, persuksia pelkillä ikenillä.

Työväen joukkovoima on edelleen se ase, jonka varassa vasemmistomme joko elää tai kuolee, joukkovoima on ase, joka tehoaa Stora Ensoon kuin muihinkin. Ammattiyhdistys on hampaaton, kun joukot puuttuvat.

Toverit, eiköhän oteta kätemme pois taskuista ja puristeta ne vaihteeksi nyrkkiin ja lähdetä toimimaan luokkana, kuten toimii vastapuolikin koko ajan!

Luokat eivät ole hävinneet. Eivätkä häviä, ennen kuin saadaan luokat yhteyksitään. Niin, onhan toki nytkin maamme luokat. Nimittäin luokattoman huono työläisilleen ja toimihenkilöilleen.

Juhani Valo
Helsinki

Miten Itämeren käy?

Vesien rehevöitymisen vuoksi särkikalakannat ovat kasvaneet räjähdysmäisesti ja kalastajien silakkasaaliit ovat painuneet minimiin. Vesien lämpeneminen ja rehevöityminen kasvattavat leväkantoja niin, että kalastus ei ole enää mahdollista kevät ja syysajalla.

Itämeren huono tila on kaikkien tiedossa. Rehevöityminen näkyy liki kaikkialla mutta kaikkein konkreettisimmin se koskettaa jokaista ranta-asujaa kesäisin, kun veden käyttö estyy laajoilla alueilla myrkyllisten sinileväkukintojen vuoksi. Itämeren ongelma on siinä, että valuma-alueilla on paljon asutusta ja maanviljelyä sekä siinä, että Itämeri on melko matala ja suljettu systeemi – yhteys Atlantiin on vain kapeiden Tanskan salmien kautta.

Ihmisen aiheuttama Itämeren rehevöityminen on jatkunut jo ainakin sadan vuoden ajan. Jätevesien puhdistusmenetelmien parantumisen myötä pistekuormitus on vähentynyt, mutta edelleen Itämereen pääsee liikaa typpeä ja fosforia hajakuormituksen kautta. Hajakuormituksen keskeiset lähteet ovat maa- ja metsätalous. Erityisesti fosfori on

Itämeren rehevöitymisen kannalta keskeinen ravinne. Sinilevät, jotka oikeastaan ovat cyanobakteereita, voivat ottaa tarvitsemansa typen ilmasta veteen liuenneena molekyyliarisenä typpinä. Näin ollen fosforin määrä säätelee näiden eliöiden runsausta typpä enemmän.

Ravinnepäästöt eivät ole vähentyneet

Typpi ja fosforipäästöjä on yritetty vähentää Itämeren ympäristövaltioissa vaihtelevin tuloksin (taulukko 1.). Vuodesta 2000 vuoteen 2006 fosforipäästöt vähenevät noin kaksi prosenttia. Tätä voidaan pitää melko vähäisenä, ottaen huomioon kuinka paljon erilaisia toimenpiteitä niiden vähentämiseksi on tehty. Eniten päästöt ovat vähentyneet Liettuassa (n. 30 %) ja Tanskassa (n. 20 %). Suomessa ja Venäjällä päästöt ovat lisääntyneet liki 7 %.

Erityisesti Suomen osalta lukua

kannattaa tarkastella enemmänkin. Huolimatta maatalouden ympäristöohjelmasta, jossa maanviljelijöille maksetaan ympäristötukea siitä, että he viljelevät ympäristöystävällisemmällä menetelmällä, päästöt eivät ole vähentyneet. Näyttää siltä, että maatalouden ympäristöohjelma ei vähennä ainakaan Itämereen päätyviä fosforipäästöjä. Voidaan kysyä, ovatko ympäristöohjelman toimet riittävän tehokkaita tai oikeita?

Todennäköisesti tilannetta voitaisiin korjata parhaiten siirtymällä luonnontuotantoon viljelyyn yhä suuremmalla alueella. Tällä hetkellä Suomen peltoalasta on luomuviljelyä noin 6 prosenttia. Tutkimusten mukaan luonnontuotantoon siirtyminen vähentää hehtaarikohtaisia päästöjä vesistöihin. Luomutuotannossa kasvit käyttävät typpiä ja fosforivartaremminkin, kun keinolannoitteita ei käytetä. Juuri Tanskassa luonnontuotantoon on erityisesti panostettu.

Ilmastonmuutos ja Itämeri

Ilmastonmuutoksen seurauksia on käsitelty useissa edellisissä Kansan Äänen numeroissa. Itämeren kannalta ilmaston lämpenemisellä on myös useita haitallisia vaikutuksia. Ensimmäinen on tietenkin jääpeitteen pientyminen. Yhden asteen keskilämpötilan nousu pienentää jääpeitettä Itämerellä 45 000 neliökilometriä. Pilkkiminen saattaa siis tulevaisuudessa olla mahdollista lähinnä soutuveneestä.

Ilmaston lämpenemisen aiheuttama sateisuuden lisääntyminen pohjolassa lisää jokien virtaamaa. Virtaaman lisääntyminen lisää ensinnäkin Itämeren ravinnekuormitusta. Lisäksi makea jokivesi laimentaa meren suolapitoisuutta pintakerroksissa. Pinta- ja pohjakerroksen suolaisuuseron kasvu vähentää veden pystysuoraa sekoittumista ja huonontaa hapen kulkeutumista pohjan läheisiin vesiin.

Lisääntynyt jokivirtaama heikentää myös Tanskan salmien kautta tulevaa suolaisen veden virtaamaa Itämereen. Tällä on negatiivisia vaikutuksia pohjan happitilan teeseen. Lisäksi se aiheuttaa prosessiin, jossa pohjasedimentteistä vapautuu sinne varastoituneita ravinteita. Tämä lisää meren rehevöitymistä. Vaikka typpi- ja fosforipäästöjä voitaisiin ratkaisevasti vähentää, jatkuisi meren rehevöityminen vielä pitkään johtuen juuri meren sisäisestä kuormituksesta, jossa pohjasedimentteihin sitoutuneita ravinteita vapautuu veteen.

Itämeren pelastamiseksi tarvitaan poliittista tahtoa kaikkissa Itämeren valuma-alueen valtioissa. Kovin pitkään ei voida enää odottaa.

KÄ / Juha Kieksi

Taulukko 1. Fosforipäästöt Itämereen (tonnia) vuodessa) vuonna 2000 ja 2006

	2000	2006	Muutos
	t/v	t/v	%
Liettua	1150	790	-31,3
Tanska	1880	1490	-20,7
Ruotsi	7320	6850	-6,4
Viro	1460	1370	-6,2
Saksa	1230	1200	-2,4
Puola	18760	18730	-0,2
Latvia	1460	1470	0,7
Suomi	6370	6790	6,6
Venäjä	2380	2540	6,7
Yhteensä	42010	41230	-1,9

Yhteistyön kuvioista HOK-Elannon vaaleissa

Neljä vuotta sitten pidetyissä ensimmäisissä HOK-Elannon vaaleissa Kansan ääntä julkaisevat järjestöt olivat mukana yhdessä SKP:n kanssa "Edistysmielisen osuustoiminnan puolesta"-listalla. Silloin saimme runsaat 2700 ääntä ja HOK-Elannon edustajistoon valittiin Yrjö Hakanen.

Nyt mennään olemissa vaaleissa Suomen Työväenpuolueen ja Kansan äänen järjestöjen ehdokkaat (27 kpl) ovat "Suomen Työväenpuolueen ja

pienituloisten"-listalla. KTP ja SKP esiintyvät yhteisellä "Kommunistien ja edistysmielisen osuustoiminnan puolesta"-listalla. Sekä Tiedonantajassa, että Työkansan Sanomissa meitä on syytetty siitä, että olemme kieltäytyneet kommunistien kanssa yhteisestä vaalityöstä emmekä halua esiintyä heidän kanssaan yhteisellä listalla. Miten tämän asian laita oikein on?

Yhteistyöstä SKP:n ja KTP:n kanssa emme kieltäytyneet neljä

vuotta sitten emmekä nytkään. Marras-joulukuussa SKP:n taholta tehtiin meille esitys muodostaa yhdessä vuoden 2003 vaalien tapaan myös näihin vaaleihin "Edistysmielisen osuustoiminnan puolesta"-lista. Tähän vastasimme myöntävästi ja valitsimme keskuudestamme neuvottelijat yhteisiä valmisteluja varten. Tilanne kuitenkin muuttui, kun SKP:n taholta meille vähän myöhemmin esiteltiin yhteisen listan uudeksi nimeksi "Kommunistien ja edistysmielisen osuustoiminnan lista". Tämä käänne asetti meidät vaikean päätöksen eteen.

Edellisellä kerralla neljä vuotta sitten meillä oli selkeä yhteislista, jossa äänestäjille viestitettiin, että tässä ovat mukana kaikki edistysmieliset osuustoimintaa ajavat voimat. Kuluneen neljän vuoden aikana asiat ovat järjestöillisesti muuttuneet siten, että olemme perustaneet Suomen Työväenpuolue STP:n kehittääksemme laajan työkansan yhteisrintaman, jossa tasavaroisina yhteisen päämäärän puolesta esiintyvät erilaiset työkansaa edustavat järjestöt. Tämä SKP:n ja KTP:n esittämä lista ei täytä näitä vaatimuksia. Käytännössä, kuten Tiedonantaja esittääkin, "kyse on

SKP:n esittämästä listasta", jossa muut ovat SKP:n mukana. Viime vuonna keräsimme yli 5000 kannattajakorttia STP:n rekisteröimiseksi. Samalla esittelimme laajasti STP:n yhteisrintama-ajatuksen. Pettäisimme lupauksemme, jos asettaisimme ehdokkaamme pelkästään kommunistien listan kautta.

Olimme valmiita yhteiseen ehdokasasetteluun v. 2003 tapaan. Esitimme myös, että solmisimme yhteisen vaaliliiton. Näistä esityksistä SKP (ja KTP) kieltäytyivät. Tämä antaa aihe olettaa, että esitys asettaa ehdokkaat pelkästään kommunistien listan sisälle olin nyt tehty sen vuoksi, että keskeisen ajatuksemme kansanrintaman rakentaminen ei päässi esiin.

Olemme vakuuttuneita siitä, että ilman laajaa yhteistyötä vaihtoehtoista politiikkaa nyky-menolle tuskin voidaan kehittää. Ennakoehdoitua olemme valmiit käymään keskusteluja yhteistyöstä KTP:n ja SKP:n kanssa.

Toimitus

–kiistattomaksi suurvallaksi. Stalinin tekoihin on laskettava Suomen pakottaminen porvarilliseen demokraatiaan, noin tuhannen poliittisen laitos- ja keskitysleirivangin ja ohran komeroissa pidettyjen epäluokaisen joukon vapauttaminen sekä tuhansien ohranaa, suojeleuskuntia ja valkoista armeijaa pakolevan pääsemisen vapaiksi. Stalinin sanelema rauhansopimus poisti maasta pelon ilmapiirin. Vähintään samaan sarjaan on laskettava myös eurooppalaisten poliittisten vankien vapauttaminen, keskitys- ja tuhoamisleirien, Auschwitzistä lähtien, lopettaminen, Hitlerin armeijan kukistaminen, fasismin hävittäminen ja demokration turvaaminen – pelon poistaminen koko Euroopasta!

Orlando Figesin ja muidenkin menneisyydestä kirjoittavien kannattaisi merkitä myös nämä tosiasiat Stalinin tekojen luetteloon. Ståhlbergin, Tannerin, Alkion ja Ritavuoren työllä maata ei ohjattu kohti demokraatia. Se tapahtui yksin ja nimenomaan Stalinin sanelemalla välirauhnan ja rauhansopimuksella. Tätä kaikkea ei saa unohtaa, sillä niihin perustuu myös nykypäivän suomalaisten vapaudet ja Suomen demokratia!

Kai Konturi

Suomen Työväenpuolueen ja pienitulo

961

Esko Auervuolle

962

Juho Haavisto

963

Ilmari Huuskonen

964

Teuvo Kasurinen

965

Reijo Katajaranta

966

Hannu Kautto

967

Lyyli Kivivirta

968

Esko Koivisto

969

Rose-Maria Kyrönlahti-Keskivaara

970

Larmo Lehtola

971

Jaakko Muilu

972

Heikki Männikkö

973

Tarja Männikkö

974

Anna Nevalainen

975

Timo Nieminen

976

Pirkko Nokkala

977

Matti Orava

978

Liisa Paakkolanvaara

979

Wäinö Pietikäinen

980

Jaakko Pietiläinen

981

Jouko Pääkkö

982

Heikki Sipilä

983

Juhani Tanski

984

Pekka Tiainen

985

Heikki Typpö

986

Kalevi Wahrman

987

Leo Wickholm

STP:n ja pienituloisten ehdokaslistan tavoitteet Helsingin osuuskauppa Elannon edustajiston vaaleissa 2008

Edistysmielisen osuustoiminnan puolesta

Edistysmielinen työväen osuustoiminta Helsingin seudulla sai alkunsa niiden ihmisten työstä, jotka halusivat puolustaa työväen ja pienituloisten etuja ja oikeuksia. Siksi alun perin leipurit perustivat Elannon vuonna 1905, jotta ihmiset saisivat terveellistä, hyvää ja hinnaltaan edullista leipää. 3.6.2003 Elannon edustajisto äänestyskellä jäsenistöä kuulematta lopetti itsenäisen Elannon eikä hyväksynyt esitystä kriisin jälkeen kannattavaksi tulleen toiminnan jatkamisesta.

HOK-Elannon toiminnassa:

Suomen Työväenpuolueen ja pienituloisten ehdokaslista haluaa palauttaa voimaan työväen ja kuluttajien itsenäisen, jäsenvaltaisen osuustoiminnan periaatteet. Puolustamme jäsenten ja työntekijöiden etuja ja vaikutusmahdollisuuksia HOK Elannon

kaikessa toiminnassa ja vaadimme pienituloisten ostohyvitysten nostamista ja alempia hintoja pienituloisille tärkeisiin elintarvikkeisiin ja muihin hyödykkeisiin.

On kehitettävä lähikauppaa sekä sosiaalisesti ja ekologisesti vastuullista osuustoimintaa kaupallisen voitontavoitteluun tähtäävän ja yksipuolisesti suurten yksiköiden tehokkuutta korostavan linjan sijasta.

Osuustoimintaa tulee kehittää vaihtoehtona voiton tavoitteluun perustuville markkinoille ja vastapainoksi ylikansallisellevä rahavallalle.

Vaihtoehto kaupan keskittämiseksi

— Lähikaupan palveluja on laajennettava ja monipuolistettava niiden karsimisen sijaan.
— Pienituloisten ostohyvityksiä on korotettava ja hinta-alennukset on kohdistettava

erityisesti pienituloisille tärkeisiin elintarvikkeisiin ja muihin hyödykkeisiin.

— Jäsenten vaikutusmahdollisuuksia on lisättävä mm. jäsen-toimikuntia muodostamalla.

— Osuusliikkeen tulee olla edelläkävijä työntekijöiden oikeuksien ja vaikutusmahdollisuuksien kehittämisessä. Työntekijöiden tulee saada valita edustajansa osuusliikkeen kaikkiin hallintoelimiin.

— Pätkätoiden ja muiden epätyyppillisten työsuhteiden sijasta on lisättävä normaaleja kokoaikaisia työpaikkoja. Palkkahaitaria on kavennettava nostamalla pieni- ja keskituloisten työntekijöiden palkkoja.

— Osuusliikkeen toimintaa tulee kehittää ekologisesti kestävä kehityksen periaatteiden mukaisesti. Tämä merkitsee mm. lähikaupan, puhtaiden kotimaisten elintarvikkeiden saatavuuden, kierrätyksen ja energiaa säästävien ratkaisujen edistä-

mistä. Kaupan keskittämistä hypermarketteihin ja etäälle asuinalueista ilman joukkoliikennetyhteyksiä tulee luopua.

— Hankinnoissa tulee suosia paikallista pienyritystä ja rakentaa muutoinkin yhteistyötä osuustoiminnan sekä erityisesti työttömien ja muiden uusien osuuskuntien kanssa sekä pienyritysten kanssa.

— Osuusliikkeen hankinnoissa tulee olla takeet siitä, että tuotteiden valmistuksessa ei käytetä lapsityövoimaa eikä poljeta työntekijöiden oikeuksia.

— Kehityskauppojen ja kehitysmaiden itsenäisten tuottajien kanssa on kehitettävä reilua ja suoraa kauppaa ohi ylikansallisten suuryhtiöiden.

— Osuusliikkeen tulee omassa toiminnassaan torjua kaikenlainen rasismi ja muu syrjintä.

— *Osuustoiminnan vahvistaminen tuotannossa on tärkeä keino turvata, ettei toiminta ajaudu ylikansallisen pääoman*

käsiin. Osuustoimintaa ainakin silloin, kun se perustuu kaikkien jäsenten yhtäläiseen äänioikeuteen, voidaan myös vaikeuksista huolimatta helpommin kehittää kansanvaltaiseen suuntaan kuin suuryritystoimintaa, jossa äänivalta ja kontrolli on suuromistajilla. HOK-Elannon muuttaminen osakeyhtiöksi tulee torjua.

Osuustoiminta laajempaan kysymyksenä voi parhaimmillaan tarjonta mahdollisuuksia moniin muihin kansalaisten toimin yhteiskuntaa uudistaviin hankkeisiin Suomessa ja koko maailmassa vastapainoksi nykyisen globalisaation ylikansallisellevä rahavallalle. HOK-Elannon vaali on tässä suuressa kysymyksessä yksi pieni askel, mutta tärkeä askel erityisesti Helsingin seudulla ja HOK-Elannon jäsenten ja Helsingin seudun asukkaiden kannalta.

uloisten lista HOK-Elannon vaaleissa

Näkymä Helsinginkadun ja Hämeentien risteyksestä, "kurvasta". Aikaisemmin rakennuksen päädyssä luki Elanto, nyt HOK-Elanto.

HOK-Elanto ja osuusliikkeen tulevaisuus

Elanto (1905-2003) sai alkunsa, kun leipurit perustivat Elannon vuonna 1905, jotta ihmiset saisivat terveellistä, hyvää ja hinnaltaan edullista leipää. 3.6.2003 Elannon edustajisto äänestyskäsillä jäsenistöä kuulematta lopetti itsenäisen Elannon eikä hyväksynyt esitystä kriisin jälkeen kannattavaksi tulleen toiminnan jatkamisesta.

Elannosta kehittyi osa helsinkiläisten elämää. Se oli esimerkki siitä, miten työväenliike rakensi sellaista, missä työväenliikkeen eri suuntaukset saattoivat olla mukana. Erityisen tärkeää oli, että Elanto saavutti asemansa laajasti eikä rajoittunut työväen liikkeen kan-

nattajiin ja lähtökohtana olivat työväen ja edistyskellisen osuustoiminnan periaatteet.

Elannon alamäki

Alamäki alkoi siitä, että työväen ja edistyskellisen osuustoiminnan periaatteista alettiin luopua ja omakuttiin voittoa tavoittelevan liiketoiminnan menettelyitä, jotka vähitellen syrjäyttivät osuustoiminnan alkuperäisen ajatuksen, että jäsenistö järjestää taloudellista toimintaa jäsenkunnan hyväksi pienituloiset ja koko jäsenkunta ja työnteekijät huomioita.

Muutokset alkoivat näkyä siten, että jo 1960-luvulta alkaen tehtaasta, oma maatalous ja muu tuotannollinen toiminta lopetettiin ja Elanto

muuttui osuusliikkeestä osuuskaupaksi, jolla oli kaupan rinnalla ravintolatoimintaa. Kiinteistöomaisuutensa turvin Elanto saattoi menestyä.

Kamppailu itsenäisen Elannon puolesta

Torjuntataistelun itsenäisen Elannon puolesta jäsenet ja työntekijät joutuivat käymään, kun 1980-luvun alussa oli operaatio Elannon liittämistä EKA:an, nykyiseen Tradekaan. Kyse oli SDP:n johdossa hyväksytystä hankkeesta valtakunnalliseen työväen osuustoiminnan keskittämiseen. EKA ajautui sitten vaikeuksiin ja monet siihen liitetyt vakavaraiset hyvin toimivat työväen osuuskunnat menettivät asemansa sen myötä.

EKA-operaation osa oli sen tunkeutuminen Elannon hallitsemille alueille. Elanto vastasi osin virheillä rönssyttämällä toimintaansa tappiollisiin hankkeisiin, kuten silloin huonekaluihin. Rahaa saatiin myymällä alhintaan Backaksen tilan maita edustajiston äänestyspäätöksellä. Ongelmat kasaantuivat laman aikana. Kriisi puhkesi vuoden 2004 alussa, kun säästökassatallettajat alkoivat pelastaa rahojaan säästökassoihin ja tuli nostokielto. Paniikkitalanne syntyi, kun levisi tieto Elannon vaikeuksista. Taustalla oli paljon huonoa asioiden hoitoa eikä aloitteita toiminnan kehittämiseksi ja jäsenväen palauttamisesta otettu tarpeellisella vakavuudella.

Pankit Elannon kimpussa

SYP-KOP-fuusio aiheutti, että uusi Merita ei piittänyt aiemmista KOP:n lupauksista lainoittaa tarvittaessa, jos säästökassojen varat hupenevat. Huono asioiden hoito osoittaa, että lupaukset olivat olleet suullisia aamukahvilupauksia vuoden 2003 toukokuussa KOP:n pääjohtajalta, joka syksyllä markkinoi KOP:n osakkeita jotta pankki pelastuisi. Elantokin teki ylihintaisia KOP:n osakkeen ostoja ja se ja osaltaan rakennusliike Hakan konkurssi aiheuttivat tappioita.

Velkojat, pankit Merita etunensä, pakottivat Elannon myymään kiinteistönsä alhaisin hintoin. Asuntokaupasta äänestettiin. Myyntiä vastaan äänestivät Pekka Tiainen ja Anna-Liisa Kuittinen kun asunon menivät Merita-leirin Sammole, joka tunnetaan Björn Wahlroosin johtamana yhtiönä. Pankit maksattivat Elannolla velkaneerauksessa lainat ja kauppanpäällisiksi ottivat asunon alhaiseen hintaan, sillä sittemmin hinnat ovat nousseet 2-2.5-kertaisiksi.

Elanto lopetettiin

Elanto oli kumminkin 2000-luvun alussa selvinnyt vaikeuksistaan ja uusi vuosituhat saatettiin aloittaa uusin odotuksin, mutta 3.6.2003 itsenäinen Elanto edustajiston äänestyspäätöksellä jäseniltä kysymättä lopetettiin ja siirrettiin osaksi S-liikettä ja HOK-Elanto. Tradekan on selvinnyt vaikeuksistaan, mutta sen keskeinen liiketoiminta on myyty Ruotsiin ja siten yksityistetty. Osuusliike on silti edelleen

olemassa.

Osuustoimintaliike on turvattava

Tässä tilanteessa on tarpeen turvata, että S-liikettä ja sen osatoimintoja ja HOK-Elantoa ei lopeteta osuusliikkeenä, vaan toimintaa turvataan vastapainona ylikansallisellet vallalle. Samalla on tarpeen viedä edistyskellisen työväen osuustoiminnan periaatteet osaksi HOK-Elannon toimintaa niin paljon kuin se on mahdollista. Myös Tradekan ympärille on tarpeen rakentaa osuustoimintaa ja asia tulee ajankohtaisemmaksi kun tulevat Tradekan vaalit. On myös tarpeen yrittää vahvistaa ja tekeä uusosuustoimintaa ja erityisesti paikallista pienyritystoimintaa. Olellaista on, että on erittäin tärkeä yhteiskunnallisen keskustelun paikka siitä, miten nykyoloissa voidaan aikaansaada muutosta. Osuustoiminta on tässä yksi asia, joka on tarpeen huomioida, ja pidemmällä aikavälillä sillä voi olla merkittävä rooli siinä, miten talouden asioita yhteiskunnassa järjestetään. On huomattava, että siinä on nykyisellään yksi henkilö-yksi ääni periaate, jos on osuuskunnan jäsen. Osakeyhtiöstä tämä eroaa siinä, että osakeyhtiöiden äänimäärä on sitä suurempi, mitä enemmän osakkeita omistuksessa tai kontrollissa ja se yleensä merkitsee, että pienomistajilla ei ole mitään valtaa.

Pekka Tiainen

Robert Owen, osuuskauppaliikkeen perustaja

Robert Owen, osuustoiminnan pioneeri

HOK-Elannon vaalien myötä osuuskauppatoimintaa kiinnitetään jälleen suuremmin huomiota. Siksi kannattaa nostaa esille eräs sen keskeisistä perustajista, walesilainen tehtiilija Robert Owen (1771-1858). Paitsi osuusliikkeen perustaja Owen oli myös merkittävä utopistisocialisti, joka näki aikaansa teollisen vallankumouksen suurena mahdollisuutena. Se voisi taata ihmisarvoisen elämän koko kansalle eikä vain sen pienelle kapitalistiselle eliitille.

Sen ehtona kuitenkin oli, että koneet alistetaan palvelemaan ihmisten tarpeita – ei niin, että ihmiset alistetaan koneiden jatkeiksi. Se edellytti tuotantovälineiden yhteisomistusta.

Robert Owen oli omaksunut valistusfilosofoilta materialistisen opin siitä, että ihmisen luonne on toisaalta synnynnäisten taipumusten, toisaalta ihmistä koko hänen elinaikanaan, mutta erityisesti kasvussa ympäröivien olojen tuote. Tästä lähtökohdasta käsin hän lähti kehit-

tämään johtamiensa tehtaiden työläisten olosuhteita.

Myöskään hän ei hyväksynyt uskontoa. Uskonto perustui hänen mielestään järjenvastaiselle mielikuivutukselle, joka teki toisista kiihkomielisiä fanaattikoita ja toisista surkulteltavia hurskasteilijoita.

Ensin Owen toimi 1700-luvun lopulla Manchesterissa puuvillatehtaan johtajana. Tehtaassa oli yli 500 työläistä. Sitten hän siirtyi Skotlantiin New Lanarkiin, jossa hän johti puuvillatehdasta v. 1800 – 1829. Vähitellen hän sai järjestettyä tehtaansa osakeomistuksen sellaiseksi, että muut osakkaat hyväksyivät hänen kokeilunsa. Täällä hän saavutti suurta mainetta sosiaalisilla uudistuksillaan pitäen siitä huolimatta tehtaansa hyvin kannattavana.

Engels kuvaa Owenin toimintaa kirjoituksessaan "Sosialismin kehitys utopiasta tieteeksi" seuraavasti: "Vähitellen 2500 henkeä käsittäväksi kasvaneen, alkuaan mitä sekavimmista ja enimmäkseen vahvasti turmeluneista aineksista koostuvan väestön hän muutti oikeaksi mallisiirtolaksi, jossa juopottelu, poliisi, rikostuomarit, oikeusjutut, köyhäinhoito ja hyväntekeväisyyden tarve olivat tuntemattomia asioita. Ja tämä tapahtui yksinkertaisesti siten, että hän loi ihmisille inhimilliset olat ja kasvatti huolettaisesti etenkin nousevaa sukupolvea."

Owen paransi työläistensä asunto-oloja rakentamalla heille asuntoja. Erityisesti hän kehitti koulutusta ottamalla ensimmäisenä käyttöönsä lasten koulun. Owen lyhensi työntekijöidensä päivittäisen työajan 10,5 tuntiin, kun se toisilla tehtiiljoilla saattoi olla 13-14 tuntia. Ja jos tuotantoon tuli seisokkeja työläiset saivat siitä huolimatta palkkansa eikä tehtaasta kannattavuus ollut kuitenkaan vaarassa.

Hän järjesti tehtaansa yhteyteen myös osuustoiminnallisesti toimivan kaupan. Muualla tehtaasta olivat järjestäneet työläisille kauppapalvelut siten, että työläiset saivat työstään palkkansa erilaisia poletteja, joilla tehtaasta kaupasta saattoi ostaa tavaraa. Näillä poletteilla ei ollut mitään arvoa tehtaasta kaupan ulkopuolella. Kapitalistiset tehtaasta omistajat hankkivat kauppoihin huonoa, jopa kelvotonta tavaraa, jota kuitenkin myytiin kalliilla hinnalla. Polettien käytöstä alettiin luopua Englannissa vasta 1830-luvulla, jolloin lailla säädettiin, että oikealla rahalla, punnilla on voitava käydä kaupaa myös tehtaisten kauppoissa.

Muiden tehtiiljojen vastakohtana Owen hankki kauppaansa hyvää ja laadukasta tavaraa ja moi sitä työläisille lähes omakustannushinnoin. Nämä Owenin periaatteet muodostuivat osuustoiminnan lähtökohdiksi Britanniassa ja levisivät sieltä muuallekin maailmaan.

Owen ihmetteli sitä ristiriitaa, että uudet kapitalistiset tehtaast pystyivät tuottamaan saman verran

rikkautta mihin puoli vuosisataa aikaisemmin olisi tarvittu 600.000 työläisen armeija. Mihin tuo rikkaus hävisi? Se meni tehtaisten omistajille, jotka saivat 5% koron sijoittamalleen pääomalle ja sen lisäksi yli 300.000 puntta voittoa.

Owen kannatti tuotantolaitosten yhteiskunnallista omistamista. "Uudet valtavat tuotantovoimat, jotka siihen asti olivat palvelleet vain yksityisten rikastumista ja suurten joukkojen orjuuttamista, tarjosivat Owenille perustan yhteiskunnan uudistamiselle, ja niiden piti toimia kaikkien yhteisenä omaisuutena vain kaikkien yhteistä hyvinvointia varten", toteaa Engels.

Kääntymisen kommunismin oli Owenin uralla kuitenkin käännekohta. New Lanarkissa hän sai suurta mainetta, kun hänet käsitettiin vielä pelkkänä filantrooppina – ihmisystävänä, mutta kun hän alkoi v. 1823 esittää kommunistisia siirtolaita Irlannin olojen parantamiseksi, yhteiskunnan valtaapitävijät ja tiedotusvälineiden suhde muuttui. Koko virallinen yhteiskunta käänsi hänelle selkänään.

Vuonna 1825 Owen perusti kommunistisen siirtolan Yhdysvaltojen Indianaan nimeltä New Harmony (Uusi Harmonia). Tämä kokeilu kuitenkin epäonnistui. Siirtolaan tullut väki oli liian irtolaita kulkuria, jotka eivät sopeutuneet Owenin yhteisöön vaan valittelivat oman yksilöllisyyden ja henkilökohtaisten vapauksien puuttumista ja lähtivät tiensä. Tämä kokeilu epäonnistui ja Owen palasi rahansa

menettäneenä miehenä takaisin Englantiin 1830-luvulla.

Koko loppuikänsä Owen vietti työväenluokan piirissä yrittäen parhaansa mukaan parantaa työläisten oloja ja ollen mukana mm. ammattiliittojen perustamisessa. Kuitenkin kaikesta hänen toiminnastaan on jäänyt parhaiten jäljelle juuri osuustoimintaliike.

Owenin toiminta kuvaa osuusliikkeen alkuaikojia. Nyt osuustoiminnalle olisi löydettävä vanhojen tavoitteiden lisäksi myös uusia muotoja. Sosiaaliturva ja koulutus ovat jo 1900-luvun alkupuolella siirtyneet yhteiskunnan hoidettaviksi. Nykyinen globaali markkinatalous kuitenkin asettaa uusia haasteita osuuskauppaliikelle. Owenin tapaan sen tehtävänä olisi edelleenkin myydä hyvää tavaraa halvalla, niin että pienituloisetkin voivat sitä ostaa, eli voiton tavoittelu ei ole osuustoiminnan määrittävänä tavoitteena. Perinteisten osuustoiminnan tavoitteiden lisäksi yhtenä uutena tavoitteena voisi olla paikallisen tuotannon suosiminen ulkomaista ylikansallisten yritysten tuontitavaraa vastaan. Tavarana tulisi olla omassa maassa tai maakunnassa, joka tapauksessa lähellä tuotettua. Näin se tukisi paikallista tuotantoa ja työllisyyttä.

Mutta eihän tällainen sovi EU:n kuvioihin.

Reijo Katajaranta

Oliko Lenin ”objektiivinen idealisti” vai dialektinen materialisti?

Risto Koivula, DI,
Tampere

Ennen kaikkea Oittisen artikkelilla kuitenkin halutaan väittää, että ”idealismina” dialektinen materialismi muka ei kelpaisi luonnontieteiden filosofiaksi, eikä historiallinen materialismi talous- ja muiden yhteiskuntatieteiden filosofiaksi. Suomen akatemian tutkija ja muinaisen taistolaisliikkeen ideologi esittää nämä filosofiat ”oikeiden luonnontieteiden kilpailijoina”, joita erinäiset muut oppilliset konstruktiot ovatkin, mainittakoon tässä vain vaikkapa siellä akatemiassa kovin populaari antipavlovistinen ”evolutiopsykologia”...

Joudun (RK) oikaisemaan Oittisen (VO) perättömiä väitteitä ja tulkintoja, ja voim ammatillisella tieteellisellä kokemuksella vakuuttaa, että ainakin dialektinen materialismi sopii loistavasti luonnon- ja teknisten tieteiden teorianmuodostuksen filosofiseksi taustateoriaksi.

Keskityn tässä kirjoituksessa kysymyksen mukaan ”Leninin idealismista”.

Oittisen juttu sisältää kuitenkin paljon asiaa myös aiheesta ”Kommarit, demarit, sosialismi ja moraalit”, joten palaan ehkä artikkelin tuohon puoleen myöhemmin.

Lenin, idealisti vai materialisti?

VO: ” Vuonna 1880 Friedrich Engels kirjoitti teoksessaan *Sosialismin kehitys utopiasta tieteeksi*: ”Me saksalaiset sosialistit olemme ylpeitä siitä, että emme polveudu vain Saint-Simonista, Fourierista ja Owenista, vaan myös Kantista, Fichtestä ja Hegelistä”.

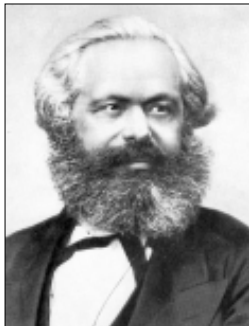
Vaikka Engels siis näin antoikin vihjeen marxilaisen sosialismin filosofista juurista, oli II internationaalinen johtavien poliitikkojen ja teoreetikkojen piirissä kuitenkin 1800-luvun loppuun mennessä vakiintunut hyvin vahvana se käsitys, että Marxin oppi on ”realitiedettä”, ei filosofiaa. Marxilaisuuden nähtiin koostuvan historiallisesta materialismista ja kapitalismin kriittisestä analyysistä. Filosofisen spekulatiivisuuden kanssa sillä ei pitänyt olla mitään yhteistä.”

RK: Oittinen ottaa erityistieteistä ilman mitään asiallista syytä käyttöön uuden termin ”realitiede” (eli suomeksi ”oikea tie”); Oittinen on ilmeisesti tullut sellaiselle kannalle, että ensinnäkin mikään Marxin harjoittama tie, ja toisekseen mikään filosofia, muka ei ole ”oikeaa eli realitiedettä”. Tuollainen kanta olisi useimpien porvareiden kannan vastainen ja yhtenäsi lähinnä marxismia ”demonisoivien” fasistien kantaan.

On täysin älytöntä, että kaikille erityistieteille yhteisiä yleiskäsitteitä tutkiva materialistinen dialektiikka (joka korvaa tuossa roolissa joidenkin muiden oppien metafysiikan) voisi olla jokin erityistiede: joko se on filosofiatiede, tai sitten se ei ole tiedettä lainkaan. Eikä myöskään tuohon aikaan tästä asiasta voitu millään muulla tavalla ajatella. Marxin taloustiede kuten lisäarveteoria taas ovat yhtä selvästi erityistiedettä kuin dialektiikka on filosofiatiedettä.

VO: ” Uuskantilaiset omaksuivat Kantin kriittisestä filosofiasta vain tiettyjä valikoituja puolia . He

Helsinkiläisen Marx-seuran⁹ puheenjohtaja Vesa Oittinen⁹ leimaa seuran sivuilla artikkelissaan ”Bernstein ja Kantin varjo työväenliikkeen yllä” leninismien filosofian ”objektiiviseksi idealismiksi”. Artikkelin käsittelee Eduard Bernsteinin ”eettisen sosialismin” ideaa, jonka perusviika oli ja on siinä, että oppi rakentuu perusteellomalle uskolle ”synnynnäiseen moraaliiin”, jollaista ei ole olemassa.

Jos dialektiikka tulkitaan idealistisesti päädytään Hegeliin, jos taas materialistisesti, päädytään Marxiin. Kirjoittajamme Risto Koivulan mukaan ei voi olla pienintäkään epäselvyyttä, kumpaa tulkintaa lenin edusti. Leninistä ei saa tekemälläkään idealistia, vaikka Vesa Oittinen niin väittäisikin.

”siivosivat” siitä pois liian radikaalismin ja materialistiset tendenssit. Erityiseksi loukkauskiveksi osoitautui uuskantilaisille kuuluisa *Ding an sich*, ”olio sinänsä”, joka Kantin mukaan oli kaikkien aistimustemme takana niiden aiheuttajana. Uuskantilaisten mielestä tämä johti hankalaan materiaalien olioiden ja subjektiivisten aistimusten dualismiin. He ”virtaviivaivat” Kantin oppia eliminoimalla oliot sinänsä Nyt jäljelle jäi vain (subjektiivinen) kokemus - siis ilman sitä aiheutaneita objekteja -, minkä seurauksena uuskantilaisuudessa olikin ikään kuin sisäannakennettu tendenssi kohti subjektiivista idealismia. Kehityskulku täydentyi hieman myöhemmin vuosisadanvaihteessa 1900 muoti-filosofiaksi nousseessa Machin ja Avenariuksen empiriokritismissä, joka opetti, etteivät ulkomaailman oliot todellisuudessa ole muuta kuin meidän subjektiivisessa kokemukseamme olevia ”aistimuskimppejä” - ajatus, jota vastaan Lenin raivokasti hyökkäsi.”

RK: Tässä Oittinen tähdentää ehdottoman aiheellisesti machismin, ”sosialidemokraattisen luonnontieteenfilosofian” pataanuomuksellista ja jopa vähän höyrähtänyttä ja loogisesti uskontoon johtavaa roolia tieteessä ja politiikassa. Poliittisesti machistit saattoivat kyllä olla varsin äkkiväärää radikaaleja, mm. eräs johtajista wieniläinen fyysikan professori Friedrich Adler, joka oli väitellyt Lenininkin kanssa, ampui omakätisesti Itävallan ministeripresidentin (pääministeri) Karl von Stürgkhin.

VO: ” II Internationaalinen aatteellista perintöä arvosteli vasemmalta ehkä seikkaperäisimmin Lenin. Kiinnostavinta Leninin kritiikissä oli ensinnäkin se, että filosofisilta mielityksiltään hän poikkesi osin fraktiossa - bolshevikkien - päälinjalta. Hän ei omaksunut sitä ”aktivistista” ja subjektiivista filosofiaa, jota monet muut bolshevikkien teoreetikoista (kuten A. A. Bogdanov) kannattivat, vaan nojautui mieluummin Plehanovin, vaikka tämä oli puoluekiistassa jäänyt menshevikkien leiriin.

1909 ilmestynyt *Materialismi ja empiriokritisismi* oli suunnattu ennen kaikkea ”omien” rivit tartuttanutta

empiriokritisismistä vastaan. Empiriokritisismi lukeutuu suuntauksena jo pikemmin positivismiin, mutta siinä on silti tiettyjä yhtymäkohtia (empirisen kokemuksen ”kriittikki”) uuskantilaisuuteen. Jo tässä teoksessa Lenin hyökkäsi voimakkaasti Kantin tietoteoriaa ja ennen kaikkea ”olio sinänsä”-käsitteeseen liitettyä agnostisismia vastaan. Mutta varsinaisesti vasta 1914/1915 syntyneissä *Filosofian vihkoissa* Leninin Kant-kritiikki saa loullisen muotonsa.

Filosofian vihkot koostuvat pääasiassa Hegel-ekspersteistä. II Internationaalinen vasemmiston teoreetikoista Lenin oli ehkä eniten kiinnostunut Hegelistä. Se on jossain määrin yllättävää, sillä - kuten jo sanoin - bolshevikin olisi odottanut innoitusta enemmän jostain Giovanni Gentilen tyypisistä ”aktivistisista”, subjektin aktiivista toimintana korostavasta filosofiasta. Tässä näkyy Leninin yritys synteesiin, vastakohtien ylläntymiseen: vaikka hänkin on vallankumousmiehenä tyytymätön Kautskyn ja II Internationaalinen deterministiseen marxismitulokintaan, tahtoo hän samalla myös välttää ääriavastemistolaita aktivismia, jota bolshevikkipuolueessa paljon esiintyi.”

RK: Lenin oli ”Materialismissa ja empiriokritismissä” ennen kaikkea tieteen eikä politiikan filosofi.

Mutta bolshevikkien ja menshevikien raja ei todellakaan ollut, eikä ole, ”väkivallan ja väkivallattomuuden” raja, vaan perusero leninismiin ja nykyiseen sosialidemokratian välillä oli ja on jossakin aivan muualla.

VO: ” Mutta vielä yllättävämpää on, että Lenin nieläisee *Filosofian vihkoissa* Hegelin Kant-kritiikin suoraan nahkoinen karvoineen. Kun Hegel esimerkiksi arvostelee Kantin oppia olioista sinänsä sillä argumentilla, että *Ding an sich* on pelkkä tyhjä abstraktio, joka ajatuksen pitää pystyä täyttämään omalla sisällöllään, hyväksyy Lenin tämän täysin - panematta ollenkaan merkille, että tällaisen kritiikin läpivieminen edellyttää objektiivisen idealismin ohjelman allekirjoittamista. Hegel näet ”voittaa” Kantin tekemällä olioista sinänsä hengen momentteja, ts. riistämällä niiltä niiden riippumattomuuden subjektista. Olioiden

sinänsä perustana, substanssina osoittautuu Hegelillä viime kädessä olevan henki, ja näin ne todellisuudessa ovatkin ”samaa maata” kuin subjekti ja sen tajunnansisältö.”

RK: Tässä nyt sitten Oittinen ”todistaa Leninin olevankin idealisti”! Nyt sitä ”todistusta” kerrankin päästään tarkastelemaan lähemmin!

Se perustuu sille, että muka ”Lenin allekirjoittaa objektiivisen idealismin ohjelman”, koska ”das Ding an sich” on ”kumottu objektiivisen idealistien toimesta”, ja Lenin hyväksyy tuon ”todistuksen”, kuten edelleen tulkitsemme, esittämättä sen tilalle mitään tiukan materialistista (jos sellainen vain olisi esitettävissä...) vaihtoehtoa. Tuollainen onkin ihan todellisuudessakin bluffareiden trikkejä, että otetaan toisessa teoriassa todistettuja lauseita aivan toiseen teoriaan muka ”todeksi todistettuina”, vaikka niitä ei olekaan todistettu eikä voidakaan todistaa (muutoin tarvitsisikaan bluffata!) tuossa toisessa teoriassa. Esimerkkinä juuri, että ”surffattaisiin” oppilause hegeliläisestä dialektiikasta marxilaiseen.

Tekikö Lenin siis tuollaista, bluffasiko hän(kin) logiikassa, kuten VO väittää? Vai bluffaako mahdollisesti VO itse?

Tämän kysymyksen selvittämiseksi on katsottava, kuka saksalainen idealisti on kumonnut Kantin ”das Ding an sich” -käsitteen, todistanut sen epäedekvaatiksi, ja miten hänen todistuksensa suhtautuu kysymyksen taustafilosofian materialistisuudesta tai idealistisuudesta.

Kysymyksen vastaa neuvostoliittolainen filosofi Evald Iljenkov, joka on omistanut tälle kysymykselle seurannaisineen erinomaisen pääteoksensa ”Dialektinen logiikka”⁴.

” Kant ei hyväksynyt niitä parannuksia, jotka Fichte oli esittänyt tehtäväksi hänen ajatteluteoriaansa.

....Fichte etsi ajatteluva koskevasta Kantin opista peruluonteista epäohdonmukaisuutta. Hän löysi sen lähtökäsitteestä, jonka Kant oli tietoisesti ottanut kaikkien rakennelmien pohjaksi, ”olion sinänsä” käsitteestä. Jo tässä käsitteessä (eikä niissä kategoriaalisissa periaatteissa, jotka voidaan omistaa oliolle) piilee

kirkuva ristiriita, siinä rikotaan kaikkien analyttisten arvostelmien korkeinta periaatetta vastaan, joka kieltää ristiriidan käsitteämäärityksissä. Sellaista ”käsitettä” ei siis voida sietää loogisesti kehitetyssä teoriajärjestelmässä.

Tosiaankin, käsitteessä ”olio sel-laisena kuin se on ennen ja ulkopuolella kaikkea mahdollista kokemusta” piilee Kantilta huomaamatta jäänyt mielettömyys: väite, että meillä on tajunnassa tajunnan ulkopuolinen olio (”tieto asiasta, josta meillä ei voi olla tietoa”, RK), merkitsee samaa kuin väite, että taskussa on rahaa, joka on taskun ulkopuolella.

Tässä ei ole kysymys siitä, onko puhuttua ”oliota sinänsä” olemassa vai ei (eli voisiko olla todellisuuden puolia, joista emme ikämaailmassa voisi tietää mitään, RK). Mutta siitä, että tällaisen olion käsite on mahdollon, Fichte oli varma. Tälle perustalle ei voitu rakentaa myöskään käsitteiden järjestelmää, koska Kantin teoreettisen rakennelman perustan yli kulki ristiriidan halkeama.

Fichten johtopäätös oli moitteeton: olion itsensä ajatteenminen merkitsee, että ajatellaan sellaista mikä määritelmällisesti ei ole ajateltavissa (ristiriidan kiellon kannalta tietysti), rikotaan kaikkien analyttisten arvostelmien korkeinta periaatetta vastaan näitä arvostelmaa perusteltaessa. Fichte moitti Kantia siitä, että tämä logiikan järjestelmässään näytti erittäin huonoa esimerkkiä logiikan sääntöjen käsitteestä.

Kysymys asetettiin näin: pitääkö logiikan tieteenä noudattaa samoja periaatteita, jotka se asettaa kaikelle muulle ajattelulle ehdottoman yleisinä, vai onko se oikeutettu ylenkatsomaan niitä? Täytyykö logiikan olla tiede tieteiden joukossa, vai käytettykö se pikemminkin omavaltaisen ruhtinaan lailla, kun tämä säätää lakeja, jotka sitovat kaikkia muita paitsi häntä itseään? Kysymys saattaa tuntua puhtaasti retoriselta. Kuitenkin Kantin opista seuraa, että havainnossa annetuista olioista (ts. kaikkien erityistieteiden alueella) ihminen ajattelee yksien sääntöjen mukaan (tuo-logiikan sääntöjen) ja ajattelussa annetuista olioista toisten sääntöjen mukaan (transsendentaalisen dialektiikan hengessä). Ei ihme, että ymmärryksen ja järjen välille ja itse järkeen ilmaantuu ristiriitoja, antinomiaita.”

Fichten muodollisloogisessa kritiikissä Kantin ”oliota sinänsä” vastaan ei ole ollenkaan kysymys ”materialismista ja idealismista”: ”das Ding an sich” on väärä, KOSKA SE ON MUODOLLISLOOGISESTI SUOI, itse muodollisen logiikan idean, TOTUUSARVON SÄILYTTÄMISEN PÄÄTELMIS-SÄ, vastainen. Tieteellisellä ”teorialla”, jonka ”aksiomiin” tuo pseudokäsite kuuluu, voidaan ”päätellä” lopulta aivan mitä tahansa ja kuinka päin tahansa!

Jatkuu sivulla 12...

Terveisiä työprikaatista Kuubasta

Kuuban vallankumouksen voidaan katsoa alkaneeksi tämän Santiago de Cubassa sijaitsevan Moncaden kasarmin valtausyrityksestä 26.7.1953. Tavoitteena oli diktaattori Batistan suistaminen vallasta. Tämä yritys ei onnistunut, yli 60 kapinallista sai surmansa ja Fidel Castro itse joutui vankilaan. Rakennus on näköjään korjattu, koska vielä 70-luvun lopulla sen seinät olivat täynnä luodinreikiä.

STP:n ja Kommunistien Liiton hallitusten jäsen Esko Koivisto kävi jälleen solidaarisuusprikaatin merkeissä matkalla Kuubassa. Matka oli Suomi-Kuuba-seuran järjestämä. 3-viikkoinen matka alkoi joulukuun puolivälissä ja jatkui viikon verran tammikuun puolelle. Edellisen kerran hän kävi vastaavalla matkalla vuosi sitten. Prikaatitoiminta on Kuuban ulkoministeriön alaista toimintaa ja siellä käydään paitsi tekmässä töitä myös tutustumassa Kuuban sosialismiin, historiaan ja nykyhetkeen. Kuubalaisista isännistä prikaatilaista kävi tervehtimässä mm. Fidel Castron vanhempi veli Ramon Castro.

Prikaati sijaitsi n. 40 km länteen Havannasta. Osallistujat - vajaat 200 henkilöä - olivat Pohjois-Euroopasta. Suomesta heitä oli n. 20. Työ itsessään oli soijapapujen keräämistä ja appelsiinipuiden hoitamista. Työtä tehtiin prikaatissa päivittäin 4 tuntia ja yhdeksän päivän aikana, joten matkalaisille jäi runsaasti aikaa tutustua kuubalaiseen todellisuuteen. Prikaatissa vieraili lukuisia orkestereita, heille opetettiin salsaa,

järjestettiin seminaareja Kuuban tilanteesta ja taloudesta – tosin puutteena oli, että niissä kielinä olivat vain espanja ja englanti, joten kieli-aidottomat jäivät monesta asiasta paitsi. Lisäksi tehtiin matkoja Kuuban muihin osiin mm. Fidel Castron kotitalalle, joka nyt toimii museona.

Eskolla oli matkallaan silmät auki ja kuva kuubalaisesta todellisuudesta avartui. Kuubalaiset ovat hyvin yleisiä maastaan. He korostavat, että Kuuban ainoa itsenäisyyden kausi on sijoittunut Castron ja sosialismin aikaan. Sitä ennen Kuuba oli vuosisatoja Espanjan hallussa. Maa siirtyi 1900-luvun alussa USA:n hallintaan, jota se oli käytännössä myös Batistan aikana ja sitä edeltävänä vuosina, jolloin Kuuba oli erilaisten mafialigojen hallussa, mutta edelleenkin vahvasti USA:n liekanarussa.

Kuuban todella vaikeat vuodet sijoituivat 1990-luvulle heti Neuvostoliiton kaatumisen jälkeen. Silloin talous oli kriittisessä tilassa ja kaikkea oli puutetta. Nyt Kuuban talous on päässyt hyvään 8 % kasvuvauhtiin ja kriisi on ohitettu. Se näkyy mm. autokannan uusittumisena - eurooppalaiset autot ovat

syrrjätymässä vanhat 1950-luvun amerikanraudat. Kaikkea tavaraa löytyy kauposta, eikä mistään ole värsinaista puutetta. Rakennustoiminta on Kuubassa nousussa. Kunnianhimoisena tavoitteena on rakentaa maahan vuosittain 150.000 uutta asuntoa. Vanhojakin asuntoja korjataan, mutta esim. Havannassa se koskee etupäässä asuntojen sisätiloja. Tiettyä lepuiluakin rakentamisessa vielä näkee. Eskon silmään pisti talon viereen pystytetyt rakennustelineet. Niille ei ollut ilmeisesti vuosien käyttöä, koska niiden alta versoi jo parimetrinen puun taimi.

Erityisesti Kuuba satsaa turismiin, hotelleja rakennetaan jatkuvasti rannoille. Suuret turistivirrat tuovat valuuttaa Kuuballe, mutta myös kaikenlaisia lieveilmiöitä ja harmaata taloutta.

Kuuba on kärsinyt vakavasta energiapulasta, joka nyt on hellittämässä, koska Venezuelasta saadaan öljyä. Toinen puoli asiassa on, että Kuubassa ei välttämättä tarvita kovinkaan paljon energiaa – ei ole talvea ja suuria lämmityskuluja. Liikenne ja teollisuus tietenkin syövät energiaa. Joukkoliikenne toimii, mutta yleensä bussit ovat

täpötäynnä – synnä ovat halvat joukkoliikenneliput, jotka eivät käytännössä maksa juuri mitään. Energian osalta Kuuba on satsaamassa myös aurinkopaneleihin. Monet pienien kylien lääkärikeskukset toimivat aurinkopaneleiden voimalla, siellä on yleensä myös Internet-yhteys ja televisio kylälaisten töllötettäväksi.

Myös maaseudulla asiat ovat kunnossa. Tosin yksi ongelma on sama kuin monessa muussakin maassa, väki haluaisi siirtyä pois maalta Havannaan ja muihin suurempiin kaupunkiin. Maaseudulla maan omistaa valtio, joka vuokraa sen ensin osuuskunnille ja nämä edelleen yksityisille viljelijöille. Jos tuotannossa syntyy ylijäämää, viljelijä voi vapaasti myydä ylijäämäosan markkinoilla. Nämä markkinat pursuavatkin hyvää tavaraa. 1990-luvun energiakriisin seurauksena maaseudulla traktoreiden lisäksi toimivat edelleenkin hevostet, aasit ja mullit. Sekin on energiaystävällinen ratkaisu – ne kun eivät kulje öljyn voimalla.

Yleisenä huomiona Esko vielä mainitsi, ettei hän oikein pitänyt nuorison ”löysästä asenteesta” työnteekoon. Katukuvassa oli normaaliin työaikaan liikaa vain aikaansa tappavaa nuorisoa. Tämä, turism ympärille syntynyt harmaa talous ja entisen Neuvostoliiton huono esimerkki ovatkin huolestuttavia piirteitä. Samoin USA:n televisio- ja radiokanavat syyttävät täysillä omaa propagandaansa kuubalaisten saataville. Tosin Kuubassa on varmasti tarkkaan otettu opiksi Neuvostoliitossa tehdyistä virheistä.

Mitä Castron jälkeen?

Kuubaan tulee joka tapauksessa jonkinlainen poliittinen siirtymävaihe sen jälkeen, kun Castro ei enää ole vallassa. Toisaalta viimeiset puolitoista vuotta ovat jo olleet harjoittelua tätä siirtymäkautta varten. Puolueen pioneeritoiminta näkyy katukuvassa ja puolueella lienee hyvä ote edelleenkin asioihin. Lisäksi Castron maine kansan keskuudessa on vankkumaton. Mitään Castron kohdistuvaa henkilöpalvontaa ei ollut havaittavissa, sen sijaan Kuuban vallankumouksen ja vapautustalon ikonit Che Guevara ja Jose Marti kyllä olivat näkyvästi esillä. Esko

arveli politiikkaa vuosikymmeniä seuranneena, että Kuuban ns. keskiluokalla, lääkkäreillä, opettajilla, johtavilla toimihenkilöillä tulee olemaan ratkaiseva merkitys. Tämä keskiluokka tietää, että jos USA jälleen palaisi Kuuban isännäksi, juuri heillä olisi eniten menetettävää, heillä ei olisi mitään tulevaisuutta kapitalististen monopolien hallitsemassa Kuubassa.

Kuuban asemaa auttaa oleellisesti Latinalaisessa Amerikassa tapahtuva kehitys. Venezuela, Bolivia, Ecuador ovat tästä hyvänä esimerkkinä. Nämä maat yhdessä Kuuban kanssa tukevat kaikki toisiaan. Lisäksi politiikka on muuttunut vasemmistolaisemmaksi mm. Brasiliassa ja Nicaraguassa.

Yksi asia mikä tulevaisuuteen myös vaikuttaa, on USA:n ensi marraskuussa pidettävät presidentinvaalit. Silloin päästään vihdoin eroon George W. Bushista, mutta Esko arveli, että valitaapna presidentiksi kuka tahansa niin vaikeaa tulee olemaan. Jos tuleva presidentti muuttaisi Kuuban politiikkaa rauhanomaisemmaksi esim. purkamalla kauppasaarron tai astuisi sota-teollisuuden varpalle, niin USA:ssa kyllä löytyy kiväärimehiä tällaisen presidentin varalle.

Kuuba on monella tapaa pieni suurvaltalla. Se on kansainvälisen solidaarisuustyön suurvalta läheteissään lääkäreitään ja opettajiaan useisiin maihin ja salliessaan opiskelijoiden maista tulla yliopistoihinsa ja muihin kouluaitoksiin opiskelemaan. Se on suurvalta kulttuurin ja urheilun alueilla. Hyvä, elävä lattarimusiiikki soi siellä aina ja joka paikassa, samoin Kuuban vallankumoukseen liittyvät laulut.

Eräs prikaatilaista kehtasi arvostella Kuuban sosialismia. Hän perusteli arvosteluaan oman kokemuksensa rintäänällä kertoen käyneensä lähes kaikissa Etelä-Amerikan maissa. Esko huomautti, että näkykö näissä maissa kerjääviä katulapsia – Kuubassa ei näkynyt. Arvosteluyhä hämmentyi ja hänen täytyi myöntää, että kaikissa muissa maissa niitä oli, mutta Kuubassa niitä ei todellakaan näkynyt.

Esko Koiviston haastattelu pohjalta Reijo Katajaranta

Iranin Kommunistisen puolueen järjestö Komalah 38 vuotta

Puhumassa Majid Nääli. Hän on tullut Suomeen huhtikuussa 2005 turvapaikanhakijana. Hänen perheensä vaimo ja kolme lasta ovat edelleen Iranissa. Hänen kolmesta veljestään Sabir Nääli teloitettiin vankilassa, Hamid Nääli murhattiin taistelussa ja Saeed Nääli surmattiin kadulla. Puhujaketereidilla oleva maalaus Komalah'n perustajasta Mohammad Hossein Kamiri'sta

Iranin kommunistisen puolueen järjestö Komalah'n 38. vuosijuhla pidettiin Turun lähellä Liedossa 9.2.2008. Paikalle oli saapunut Suomesta ja Ruotsista useita satoja puolueen kannattajia ja ystäviä perheineen. Komalah perustettiin maanalaistena ja se oli olemassa jo ennen Iranin kommunistisen puolueen perustamista. Julkiseksi Komalah'n toiminta tuli 14.1.1979, kun järjestön perustaja Mohammad Hossein Kamiri ammuttiin Iranin vallankumouksen yhteydessä tapahtuneen poliisiaseman valtauksen aikana. Tämä tapaus teki järjestön julkiseksi.

Komalah'n perustivat shaahin aikana sivistyneistö ja työläiset. Suomen kielellä Komalah tarkoittaa Iranin Kurdistanin vallankumouksellinen aherattajatyökansan puolue. Komalah oli yksi Iranin kommunistisen puolueen perustajajärjestö 24 vuotta sitten. Iranin kommunistinen puolue haluttiin perustaa, koska ei hyväksytty islamilaista vallankumousta. Se oli työväen vallankumous, jonka papit kaappasivat itselleen.

Komalah toimii kurdikansan keskuudessa julkisesti ja sillä on useita lehtiä ja radioasema ”Iranin vallankumouksen radio”. Juhlailaisuudessa Kommunistien liiton tervehdyksen juhlivalle puolueelle esitti Heikki Män-

nikkö. Tervehdyksessään hän totesi, että tänäänkin Marxin, Engelsin ja Leninin tieteellinen yhteiskuntakäsitys muodostaa perustan työväenluokan luokkataistelutaktiikalle. Tähän perustuen Kommunistien liitto on suuntautunut taktiikkaan laajan pääoman vastaisen yhteisrintaman, Suomen Työväenpuolue STP:n rakentamiseen. Tervehdyksessään Männikkö esitti puolueiden välisen yhteistyön syventämistä, tavoitteena työväenluokan kapitalisminvastaisen luokkataistelutaktiikan kehittämisen.

Toimitus

Venezuelan yhdistyneen sosialistisen puolueen ohjelmaluonnoksesta

Presidentti Hugo Chávez ehdotti 15.12.2006 maansa vallankumouksellisten voimien yhdistämisen välineeksi ja sosialismin rakennustyötä varten Venezuelan Yhdistyneen Sosialistisen Puolueen (PSUV) perustamista. Puolueen varsinainen perustamiskokous pidettiin 2.11.2007.

Tuossa vaiheessa kuusi miljoonaa venezuelalaista oli jo täyttänyt jäsenhakemuksen. Puolue piti 12.1.2008 puoluekongressin, johon osallistui 1 676 valtuutettua paikallisosastojen edustajaa. Kokouksessa väiteltiin ja keskusteltiin puolueohjelmaluonnoksesta, uuden puolueen asemasta ja sen toimintaperiaatteista. PSUV julkaisi 23.1.2008 väliaikaisen johtonsa laatiman puolueohjelmaluonnoksen ja poliittisen asiakirjansa.

PSUV:n ohjelmaluonnoksen sisällöstä

1. Vallankumouksen puolustaminen ja sosialismin rakentaminen

Vallankumouksen lähtökohtana ovat Hugo Chávezin johtaman bolivaarisen vallankumouksellisuuden tinkimätön puolustaminen ja Vene-

zuelan kansan tahto rakentaa 21. vuosisadan sosialismia. PSUV on väline, jonka avulla vallankumousprojektin tavoitteet, muodot ja menetelmät toteutetaan. Lisäksi painotetaan kullakin hetkellä niitä tunnuksina, jotka voivat helpottaa siirtymistä vallitsevasta tilasta aiotuun päämäärään.

2. Internationalismi

Bolivaarinen sosialistinen vallankumous tapahtuu kansainvälisessä viitekehyksessä ja kansallisissa puitteissa. Ohjelmalliset näkemykset perustuvat kahteen erilaiseen aspektiin. Toisaalta tahto sosialismin siirtymiseen pohjautuu historiallisen kehityksen luomien aineellisten perusteiden tulkintaan maailman mitassa ja toisaalta taas maan omiin välittömiin edellytyksiin nykyhetkellä.

Perustuen bolivaariseen perinteeseen PSUV:n ohjelma taistelee internationalismin puolesta. Se ottaa lähtökohdaksi vallankumouksen suurten tavoitteiden toteutumisen vasta, kun Latinalaisen Amerikan ja Karibian kansat saavuttavat yhtenäisyyden sekä kansallisen ja yhteiskunnallisen vapautumisen. Lisäksi tämä päämäärä ratkeaa vasta, kun

maailman kaikki kansat ovat haudanneet kapitalismin avatakseen oven ihmisyyden historian uudelle aikakaudelle.

Puolueen internationalismin konsepti ei ole pelkästään yksinkertaista "kansainvälistä veljeyttä kansojen kesken" eikä myöskään pelkkää suvaitsevaisuuden kehittämistä. Puolue kamppailee luodakseen todellisen yhdistyneen kansainvälisen anti-imperialistisen kansojen rintaman, joka vastustaa kaikkia vääryyksiä, joihin imperialismi sekaantuu yleismaailmallisesti.

3. Kansanvallan rakentaminen ja vallan sosialisoiminen

PSUV:n ohjelman tavoiteena on todentaa tunnus: "Köyhyyden lopettamiseksi valta on annettava köyhille." – tai paremmin sanoen kansalle. Tämä tapahtuu muodostamalla hallitus, joka edustaa kansanvallan neuvostoja, joissa työläiset, talonpojat, opiskelijat ja kansanjoukot asettuvat pääosaan poliittisen vallan harjoittamisessa.

Puolueohjelma ehdottaa myös poliittisen vallan sellaista sosialisoimista, joka vahvistaa kansan-

joukkojen suoraa päätöksentekovaltaa heidän omissa järjestöissään, heidän rajoittamatonta oikeuttaan tieteelliseen tutkimukseen, taiteelliseen luomiseen ja demokraattiseen pääsyyn kaikkialle kulttuuripolitiikkaan

PSUV taistelee tehdäkseen kaupunkien, yhteisöneuvostojen, kuntien ja puolueosastojen itsehallinnosta totta. Se lupaa edistää demokraattia ja kokouskulttuuria myös itse puolueessa. Puolue kamppailee, jotta kaupunkien hallituksille, kunnallis- ja yhteisöneuvostoille suodaan perustulain mukainen oikeus alueidensa suunnitteluun, toimeenpanovaltaan ja hallintaan.

Puolue lupaa edistää kansalaisten suoraa ja välitöntä osallistumista, jotta suurin mahdollinen määrä miehiä ja naisia osallistuisi ongelmien ratkaisuun yhteiskunnan eri tasoilla sosialistisista kaupungeista yhteisö- ja kunnalliseen vuorokäyttöön asti koskien kansanvaltaa, sosiaalisia kampanjoita, vesi-, urheilu-, kulttuuri- ja asumiskomiteoita sekä armeijan reserviä. Teollisuustuotantoon puolue suosittellee kansan valvontaa ja työläisten itsehallintoa.

4. Suunnitelmatalous ja yhteisöllinen valtio

Puolueohjelma edistää siirtymistä demokraattisesti suunnitellun ja valvotun talouden suuntaan sekä lakkauttaa vieraantuneen työn käytön ja pyrkii tyydyttämään joukkojen kaikki välttämättömät tarpeet. Vaikka kyseessä on siirtymäkausi valtiokapitalismin hallitsemista markkinavoimista kohti valtiosocialismia ja säänneltyjä markkinoita, päämääränä on siirtyä kohti yhteisöllistä valtiosocialismia, jonka strategisena tavoitteena on neutralisoida totaalisesti arvolain merkitys yhteiskunnan taloudessa.

PSUV rakentaa yhteiskunnan, joka kieltää suurmaatilat ja siirtää näiden maat vallankumouksellisen valtion, julkisten yhtiöiden, osuuskuntien ja järjestöjen käyttöön. Venezuela pyrkii kohti kollektiivista omistusta ja työvoiman käyttöä. Monopolit

lakkautetaan. Omistuksen muodoista etusijalle asetetaan julkinen, väkellinen ja välitön yhteiskunnallinen, yhteisöllinen, kansalaisten ja osuuskuntien omaisuus. Tämän lisäksi sallitaan sekaomistus sekä kunnioitetaan yhteisen edun mukaista yksityisomistusta, johon kohdistuu kuitenkin rajoituksia ja velvoitteita.

5. Luonnonsuojelu ja tuotannon suunnittelu

PSUV:n ohjelma ehdottaa luonnon säilyttämistä ja tuotannon suunnittelua niin, että se tyydyttää ihmisten kollektiiviset tarpeet harmoniassa ekosysteemin vaatimusten kanssa. Tämä toteutetaan mm. lisäämällä ekologisten tuotteiden kulutusta, julkisen liikenteen käyttöä, kehittämällä vaihtoehtoisia energiamuotoja ja nostamalla tietoutta energian säästämisessä.

6. Vallankumouksen ja itsenäistyksen puolustaminen

Puolueohjelmassa huomioidaan myös vallankumouksen, kansallisen itsenäistyksen ja yleisen turvallisuuden puolustaminen. Nämä tehtävät lankeavat kansallisten asevoimien (FAN) ja aseistetun kansan yhteiselle liitolle. Vallankumouksen keuhkeiden strategiana on puolueen, kansan ja armeijan keskinäinen liitto. Maan puolustuskonsepti täydentyy kansan miliisillä, yhteisöneuvostojen puolustuskomiteoilla ja niiden reservivoimilla.

7. Valtio perustuu kansanvaltaan

PSUV haluaa edistää kansanvallan neuvostojen valtaan perustuvaan valtiorakennetta, jonka hallintaan työläiset, talonpojat, opiskelijat, kotiäidit, sivistyneistöt, taiteilijat, pientuottajat ja -yritykset kaupungeissa ja maaseudulla voivat osallistua demokraattisesti ja tasavertaisesti.

Matti Laitinen

Lähde:

www.venezuelanalysis.com

.....Jatkoa sivulta 10

Oliko Lenin "objektiivinen idealisti" vai dialektinen materialisti?

Dialektiikka sisällöllisenä logiikkana

Oittisen "todistuksen Lenin idealismista" toinen osa perustuu sille, että Lenin, objektiivisen ja konkreettisen totuuden käsitteen formulaaja filosofisessa päätöksästään "Materialismi ja empiriokritisismi", hyväksyisi luineen karvoineen Hegelin dialektiikan:

VO: "Samalla lailla Lenin hyväksyy - sen enempiä miettimättä - Hegelin määritelmän dialektiikasta "sisällöllisenä logiikkana", johon myös liittyy sitoutuminen objektiiviseen idealismiin (Kantin mukaan näet käsitteiden sisältö palautuu viime kädessä subjektista riippumattomaan todellisuuteen)."

Tämä on aivan yksinkertaisesti härski vale: Lenin ei suinkaan ole sitoutunut idealistiseen hegelistiseen dialektiikkaan, vaan MATERIALISTISEEN MARXILAISEEN

DIALEKTIKKAAN, joiden eroista Marx itse kirjoittaa Pääoman I osan jälkiosissa seuraavaa:

" Minun dialektinen menetelmä ei ole vain pohjaltaan erilainen kuin Hegelin metodi, vaan suorastaan sen vastakohta. Hegelin mielestä ajatteluprosessi, jonka hän "idean" nimisenä muuttaa itsenäiseksi subjektiksi, on todellisuuden demiurgi (luoja), todellisuuden, joka on vain idean ulkonainen ilmaus. Minulla päinvastoin 'ideaalinen' ei ole muuta kuin ihmismielen heijastamaa ja ajattelumuodoiksi muuntamaa 'materiaalista' maailmaa."

(Tästä lainauksesta muuten selvästi näkee, että "lätinens marxismin" tuhannesti kiroaman 'HEIJASTUKSEN' (refection), ja että tajunta on sellaista olemuksestaan) on senkin tuonut marxismiin Marx itse, eikä Lenin.)

Mitä tulee Hegelin suhtautumiseen Kantin yleiseen "tie-

teen logiikkaan", niin Hegel lähtee liikkeelle siitä mihin Fichte lopetti, aivan kuten muutkin hänen jälkeisistä idealistit kuten Schelling ja Husserl, jotka päätyvät tieteen erityislaadun kiistämiseen. Hegel ei "ota logiikkaa annettuna" eikä aseta kysymystä "täydellisestä logiikasta" (ainakaan tässä ja nyt), vaan hän pitää logiikkaa tieteenalana tieteenalojen joukossa, ja ryhtyy selvittämään, mikä olisi sen (tutkimus)KOHDE. ⁶

" Ennen kaikkea on tärkeää tehdä selväksi, mikä on se reaalinen kohde, jota Hegel tutkii "Logiikan tieteesään". Tämä on tärkeää, jotta alun alkaen voidaan säilyttää kriittinen välimatka hänen esityksensä. "Että logiikan tutkimuskohteena on ajattelu, siitä ovat kaikki yksimielisiä, tähdentää Hegel "Pienessä logiikassaan". Tuntuu täysin luonnolliselta, että hän myöhemmin määrittelee logiikan "ajattelu a koskeva ajatteluksi", tai "omaa itseään ajattelevaksi ajatteluksi". "

Hegel siis ei tarkoita logiikalla suinkaan ainoastaan muodollista logiikkaa (jota kielellinen esitys kohteesta ei saa rikkoo), vaan myös mm. käsitteen- ja teoriamuodostuksen kysymyksiä.

Hegelin määrittelyssä logiikan (tutkimus)kohteesta on YHTÄ VÄHÄN MITÄÄN ERITYISESTI IDEALISTISTA KUIN FICHTEN MUODOLLISLOGOISESSA KRIITIKSSÄKÄÄN KANTIN "OLIOTA SINÄNSÄ" VASTAAN: "das Ding an sich" EI OLE "VÄÄRÄ KOSKA SE ON IDEALISTINEN", vaan se on väärä, KOSKA SE ON LOGISESTI kelvoton.

Dialektiikka "sisällöllisenä logiikkana" erotukseksi muodol-

Viitteet:

- 1) <http://www.marx-seura.kaapel.fi/archive/bernstein.htm>
- 2) <http://www.tiede.fi/keskustelut/viewtopic.php?t=22652>
- 3) <http://www.vapaa-ajattelijat.fi/lehti/artikkeleita/dial.html>
- 4) <http://www.marxists.org/archive/ilyenkov/works/essays/essay4.htm>
- 5) <http://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1938/09.htm>
- 6) <http://www.marxists.org/archive/ilyenkov/works/essays/essay5.htm>
- 7) <http://www.vapaa-ajattelijat.fi/keskustelu/read.php?5,14503>
- 8) <http://www.marx-seura.kaapel.fi/>
- 9) http://fi.wikipedia.org/wiki/Vesa_Oittinen

Venäjän parlamentin vaaleista

Kuva kirjoittajamme Sergei Skvortsov'n viimevuotiselta käynniltä Tampereen Lenin museoon. Kuvassa mukana vaimo Jelena ja museon johtaja Aimo Minkkinen.

Viime joulukuussa pidettiin Venäjän Duuman eli parlamentin vaalit. Joitakin kuukausia sitten minä jo kirjoitin kuinka "demokraattiset" näistä vaaleista on tulossa. Kuitenkin todellisuus on ylittänyt kaikki odotukset.

Kysymys ei ole vaalien tuloksesta, joka ei voi yllättää ketään – "Yhtenäisen Venäjä"-puolue voitti ja yhteensä neljä puoluetta saivat paikkoja parlamentissa kuten ennustelimme jo aikaisemmin.

Kuitenkin, jos vertaamme näitä tuloksia niihin syyskuussa esittämiimme ennakoivaihtoihin löytyy kuitenkin jotain eroja, vaikkakaan ei kovin merkittäviä. Kysymys on siitä, että presidentti Putinin lähdeyttä vaalikampanjaan Yhtenäisen Venäjä-puolueen ehdokkaaksi ja ilmoitettuaan, että hänen henkilökohtainen kannatuksensa olisi Yhtenäisen Venäjä – puolueen kannatuksen tukena, koko paikallinen virka-koneisto hienosäädettiin Yhtenäisen Venäjä-puolueen voiton takaamiseksi. 50% oli liian vähän, oli päästävä vähintään 65% vaalitulokseen, koska Putinin oma kannatus oli näennäisesti 70%. Ja tämän suunnitelman toteuttamiseksi oli välttämätöntä lisätä vaaliuurniin väärennettyjä äänestyslippuja niin että muille puolueille tulneiden äänen vaikutus voitaisiin hajottaa ja niiden kannatuslukuja alentaa. (Niiden oli toisaalta myös syy vaalien korkeisiin ääniprosentteihin).

Kun sanoin, että todellisuus ylitti kaikki odotukset, tarkoitin jotain muuta – nimittäin virkakoneiston käytöstä. Viime parlamenttivaalien kampanjointi oli kenties likaisinta koko "Uuden Venäjän" historiassa. Kuten viime artikkelissani painotin, Venäjän vaalilainsäädäntö ehdottomasti sulkee tien Duumaan sellaisilta puolueilta, jotka eivät ole viranomaisen kontrollissa. Mutta sekään ei riittänyt! Ehdokaslistat alistettiin ensin Kremlin hallinnon hyväksyttäväksi ja lopuksi Putinille, joka henkilökohtaisesti veti viivan niiden listalla olevien nimien ja puolueiden yli, jotka eivät olleet toivottavia Putinin hallinnolle.

Tietenkään tässä ei ollut kysymys tasavertaisten edellytysten luomisesta vaaleihin osallistuville puolueille, oli vain Yhtenäisen Venäjän kaikissa erilaisissa versioissa. Liberaaliselta "Oikeistovomien Liitolta" viranomaiset takavarikoivat heidän vaalimateriaalinsa sanomatta siihen

mitään syytä. (Viranomaiset kuitenkin vihjailivat useita päiviä, että liberaalit olivat jollakin tavoin yrittäneet lahjoa heitä.) Viranomaiset sulki useita opposition internet-sivuja ja monilta aktivisteilta – tämän kirjoittaja mukaan lukien – suljettiin internetin lisäksi myös kännykät. Eräs Orelin kaupungin aktivisti ja asiantuntija pidettiin sen vuoksi, että häntä syytettiin kännykän varastamisesta!? Ilmeinen syy oli, että hän yritti paljastaa vaaliviranomaisia näiden omista laittomuuksista. Sama tuli esille joidenkin roistojen hyökkäyksissä opportunistisen "Venäjän Federaation Kommuunistisen puolueen" vaalituloksia vastaan. Vihdoin Keskusvaalilautakunnan äänenlaskenta varmistettiin taatusti laittomalla työryhmällä, joka koostui ehkästään "Yhtenäisen Venäjä"-puolueen jäsenistä.

Vaalien aikana erilaisia rikkomuksia tapahtui jatkuvasti. VFVK listasi ainakin 10.000 tällaista rikkomusta – ja tämänkin vain sellaisissa paikoissa, joissa heillä oli vaaliedhokkaita, ja kuitenkin enemmistöä vaalipaikoista heillä ei ollut ehdokkaita. Monissa paikoissa vaalilautakunnat eivät yksinkertaisesti päästäneet heitä sisään enempää kuin tiedotusvälineitäkään. Todennäköisimmin viranomaiset ovat poimineet pois suurimman osan Oikeistovomien äänistä ja varmasti myös pienpuolueilta. On erittäin epäilyttävää, että edellisissä vaaleissa niiden puolueiden, jotka eivät ylittäneet 7% äänikynnystä, ääniosuus oli 30% niin nyt se oli näennäisesti vain 9%.

Kaikesta huolimatta ensimmäinen "korjaus" tuloksiin tehtiin jo vaalipaikoilla. Tärkeimpänä tästä oli poissa olevien "äänestäminen". Joitakin päiviä ennen vaaleja selvisi internetistä, että kaikkialla oli tehty listoja sellaisista ihmisistä, n. 10-15% (merkitsee n. 20-25% äänestäjistä), jotka eivät olleet koskaan äänestäneet. Vaalilautakunnat saattoivat käydä äänestämässä heidän puolestaan, eikä ole epäselvyyttä, minkä puolueen hyväksi. Tällaisen käyttäytymisen huomaaminen on vaikeaa, vaikka paikalla olisi muidenkin puolueiden tarkkailijoita. (Ja kuitenkin useimmissa vaalilautakunnissa "tarkkailijat" olivat "Yhtenäisen Venäjän" nimeämiä), eikä kukaan jaksanut näytös tarkkailla vaalitoimitusta yhteen menoon 10 tuntia. Eräissä TV-ohjelmassa parlamentin jäsen Viktor Alknis julkisesti esitteli

Moskovan lähellä sijaitsevan Klimovskin kaupungin keskusvaalilautakunnan puheenjohtajan antamia ohjeita vaalilautakunnille ja eri puolilta maata saatiin tietoa eri ihmisiltä, ettei todellinen äänestysprosentti voinut olla lähelläkään julkisuuteen annettuja lukuja.

Kummallisinta on, että näistä jättäjämaista ponnisteluista huolimatta Yhtenäisen Venäjä sai parlamenttiin vai 10 lisäpaikkaa – saman suuruisen lisäyksen sai myös VFVK, eivätkä paikkojen muutokset juurikaan muuttaneet Duumassa puolueiden voimasuhteita.

Sensijaan Yhtenäisen Venäjä sai paljon uusia vihollisia. Vaalitulosten väärentämisistä arvostellaan nyt sekä oikealta että vasemmalta. Osa arvostelijoista on jopa entisiä Kremlin sätkynukkeja kuten esim. Isänmaallinen Venäjä-puolue. Oppositivinen VFVK teki valituksen vaaleista 22. joulukuuta. Tavallinen kadunnies taas totei, että "viranomaiset olivat äänestäneet meidän puolestamme". On mahdollista sanoa, että enemmistö venäläisistä ei usko vaalien tuloksiin. Valitettavasti myös muutamat ulkolaiset ystävämmme ovat ottaneet vaalien tulokset todesta. Äskettäin luin erään italialaisen kommunistin kirjoittaman artikkelin, joka kirjoitti, että vaaleissa Venäjän kansa antoi tukensa Putinin linjalle ja hänen taistelulle "suurta bisnestä" vastaan jne. Kuinka kansa todella kannatti Putinin linjaa, siitä jo kirjoitin, mutta hälvettäväkseni Putinia koskevia barhakuvia käsitellessäni vielä muutamia häntä koskevia yksityiskohtia.

Kyllä, Putinin puheet ovat melkein anti-imperialistisia, mutta todelliset teot puhuvat toista. Ainoastaan tänä vuonna Putin on antanut tukensa YK:n Pohjois-Korean vastaisille sanktioille sekä allekirjoittanut ohjeen olla estämättä Nato-joukkojen olemista Venäjän alueella! jne. Jos analysoidaan Putinin laajalti mainostettua ponnistelua USA:n Itä-Eurooppaan akomia ohjustukikohtia vastaan, tämä kamppailu muistuttaa enemmänkin antautumista. Mitä hän on tarjonnut USA:lle? Itä-Euroopan sijaan hän on tarjonnut ohjustukikohtia paikkaksi Azerbaidžania (entistä neuvostotasavaltaa) ja Venäjällä lähellä Leningradia sijaitsevaa uusinta tutka-asemaa. Ehkä tästä syystä jo aiemmin mainittu sopimus

sallia Nato-joukot Venäjällä ratifioitiin niin nopeasti. Tämä on hyvin kummallinen strategia anti-imperialistiselle taistelulle: jos vihollinen haluaa naapuriin, päästääkään hänet kotiin! Jos Amerikka hyväksyy tämän Putinin tarjouksen, he voivat ensimmäistä kertaa historiassa sijoittaa joukkojaan Venäjälle, ja aivan laillisesti.

Lienee myös tarpeellista sanoa jotain "Venäjän sotilaallisen voiman kasvattamisesta", johon monet ulkomailla tuntuvat uskovan. Todellakin, Venäjän armeija tarvitsee joka vuosi kymmenen uutta raketia, muutamia lentokoneita ja panssarivaunua. Jos tätä kutsutaan "armeijan vahvistamiseksi" niin silloin Putin on aito demokraatti.

Jos taas puhutaan "taistelusta suurta bisnestä vastaan", se kuulostaa melko naurettavalta, kun otetaan huomioon Putinin henkilökohtaisen omaisuuden suuruus – 40-70 miljardia dollaria, ja korostan, ei miljoonia vaan miljardia. Paljastuu, että Putin on yksi rikkaimmista ihmisistä maailmassa, kymmenen kertaa rikkaampi kuin vankilassa viruva pahamaineinen Chodorkovsky. Tuleekin kysyä, kuinka Putin aikoo taistella itseään vastaan?

Joten, vaalien tuloksena valtasuhteet Duumassa eivät muuttuneet. Mutta ehkäpä vaalien tuloksena oli, että Putin on vahvistanut asemiaan "kansallisen johtajana" antaen hänelle jonkinlaisen oikeuden säilyttää valtansa? Ei, se on vain taustamelua. Herra Putin ei ole eikä halua olla mikään "kansallinen johtaja" siinä mielessä, että suuri osa kansasta ehdottomasti luottaa häneen. Hänen todellinen kannatuksensa on n. 30% – viime vuonna saatoimme lukea johtavista sosiologisten keskustusten tutkimuksista Putinin kannatuksen hurjasta noususta, vielä hiukan enemmän ja hänen kannatuksensa olisi noussut 200%:iin!

Putin ei myöskään halua "kansalliseksi johtajaksi" siinä mielessä, että hän haluaisi ohjailla uutta presidenttiä "yhäältä". On olemassa monia syitä, mutta tärkein pitää sisälleen sen, ettei Venäjällä koskaan ole ollut yhtä aikaa kahta tsaria. On esitetty "ensin lähteminen ja sitten palaaminen" -vaihtoehtoa. Kuitenkin viimeisin Venäjän johtaja, joka näin on tehnyt, on livana Julma 1500-

luvulla. Tuon jälkeen usko monarkismin ideaan on voimakkaasti horjunut. Niinpä on äärimmäisen epärealistista löytää presidentiksi sellaista persoonaa, joka syystä tai toisesta haluaa luopua vallasta vain valmistellakseen Putinille tietä takaisin valtaan.

Niinpä Duuman vaalit eivät ratkaisseet mitään ja pian Putinin täytyy erota. Vain vähän aikaan sitten hän parhaiden monarkististen tapojen mukaisesti nimitti seuraajansa – herra Medvedevin, joka taas on aiheuttanut USA:ssa suosiollisen reaktion. Tietenkin Medvedev hyvin toimivan vaalikoneiston avulla tulee ilmiselvästi valituksi presidentin virkaan; jopa hänen prosenttimääränsäkin tiedetään etukäteen, 74%.

Medvedev ilmoitti välittömästi, että hän tulee nimeämään Putinin hallituksensa pääministeriksi. Putinin seuraajasta ei ollut epäselvyyksiä, seuraaja olisi jompikumpi kahdesta henkilöistä, joko Ivanov tai Medvedev, mutta haluaako Putin todella pääministeriksi on vielä suuri kysymysmerkki. Tosiasiassa Venäjällä pääministeri voidaan erottaa yhdellä presidentin allekirjoituksella ja ilman, kuinka Putin aikoo taistella itseään tulevasta työstä jatkua.

Joka tapauksessa todennäköistä on, ettei Kremlin linja tule muuttamaan. Kotimaan politiikassa se merkitsee suuren bisneksen etujen suojelemista – ulkopolitiikassa isänmaallisen puolustelun jatkuamista, mutta samalla käytännön toissa länsimielistä politiikkaa – eikä se voisi olla toisinaan, koska Venäjän eliitti säilyttää rahojaan länsimaaisissa pankeissa, jopa usein heidän perheensäkin asuvat länessä.

Mutta tärkeintä on, ettei Putinin tuleva seuraaja pysty tyydyttämään kaikkia Kremlin valtarhymien etuja. Niiden taistelu vallasta ja rahasta on ilmeinen – ja tämä taistelu voi nopeastikin horjuttaa maan poliittista vakautta. Venäjällä hallitseva luokka on uuvuttanut itsensä. Muutokset Venäjällä ovat ilmeisiä.

**Sergei Skvortsov
NKP:n keskuskomitean
ensimmäinen sihteeri
Englannista käänsi Reijo
Katajaranta**

Alppilan Työttömät työnhakijat AITy ry kymmenen vuotta

Nyt juhlistaan ja muistellaan 10-vuotiaasta AITy ry:tä ma 10.3.2008 klo 17-20 kakkukahvien ja ohjelmallisen illan merkeissä osoitteessa Sturenkatu 12, Kumppanuustalo Hannassa.

Poliittisesti sitoutumattoman yhdistyksen tarkoituksena on työttömien toiminnan kehittäminen alueen tarpeita vastaavaksi. Tavoitteena on jäsenten aktiivisen työhaun tukeminen, työkyvyn ja työaitojen ylläpitäminen, henkisen ja fyysisen hyvinvoinnin edistäminen. Tavoitteena myös tukea ja kehittää lähim-päristön sosiaalista hyvinvointia ja viihtyvyyttä sekä edistää työllistymistä ja vahvistaa mielekästä tekemistä.

Alppilan työttömien toiminta käynnistyi jo vuonna 1993 Helsingin

Alppilassa työttömien itsensä tuomesta Alppilan srk:n tiloista mutta virallinen yhdistys perustettiin vasta 1997 ja viralliset yhdistyspaperit rekisteröitiin maaliskuussa 1998.

Kukien ja muiden muistamisten sijaan onnittelut voi ohjata myös yhdistyksemme tilille OP Pankki 554128-46275 työttömyyden torjuntaan.

Pyydämme ystävällisesti kertomaan yhteisenne/yksikkönne osallistujamäärän 5.3 mennessä aity.ry@gmail.com

Vielä meinasin unohtua AITy ry:n pyörittämä Alppilan Radiokerho, joka tuottaa ohjelmaa pääkaupunkiseudulla kuuluvaan Lähiradioon, (100,3 MHz) ollaan kuulolla.

Antero N

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Tukholma alennusmyynnissä

Yksityistäminen on vauhdissa myöskin Tukholmassa. Kyseessä ei ole mikään tilapäinen ilmiö, vaan kyseessä on pitkäaikainen suunnitelma. Sosiaalidemokraatit aloittivat myymällä Tukholman Energian ja maanalaisen. Nyt porvarit jatkavat samaa linjaa.

Ehkä suurinta huomiota herätti ostoskeskuksen "Ringenin" myynti englantilaiselle Boultheelle. Se aiheutti protesteja, kun heti ilmoitettiin 150% vuokratuoksuksista Yhtiön toimitusjohtaja Bo Falk totesi, että "Me ei olla mikään hyväntekeväisyyslaitos." Talossa on suuri määrä palveluasuntoja ja tietyksi esimerkiksi suuri ruokatarvataralo nostaa vastaavasti hintoja.

Tukholman kaupunki uusi kaikki kolme suurta ostoskeskusta "Ringenin", "Gallerian" ja "Fältöversten". Sitten kaikki myytiin alennushintaan. Lisäksi ainakin entinen Verovirasto, joka oli muutettu ylioppilasasuntolaksi myytiin. Asiassa vaikutti olevan myös suunnittelua toteutuksessa. Sosiaalidemokraattinen rahoitimenhoitaja selvisi ilmeisesti "kuiville" käymällä alkoholisterhossa No 41 Farstassa. Kokoomuksen rahoitimenjohtaja puolestaan joutui laitokseen "kuiva-tettavaksi". Ilmeisesti hänen sijaisensa Karin Alvendal hoiti kiinteistöjen myynnin. Siinä meni myös suunnittelua saman tien 10,4 miljardin kauppahinnasta.

Käsitykseni mukaan, kun myydään ulkomaalaisille omistajille, niin on helpompi salata maksetut lahjukset ja ulkolaisella kapitalistilla ei ole kasvoja, joten voi härski nostaa vuokria. Ei voida suoraan osoittaa ristäjää. Myös Tukholman lääni on myynyt lukuisia sairaaloita viime vuosina. Siitä on ollut seurauksena hoidon huononeminen ja valtavat sairaalatorit saadaan "parempaan käyttöön".

Olen itse maksanut veroja Ruotsiin noin 40 vuotta ja siten olen yksi niistä miljoonasta hui-petutusta.

Ruotsin suomalainen Wäinö Pietikäinen

Kulttuuritalon historiasta

Tänä vuonna tulee 50 vuotta kuluneeksi Kulttuuritalon avajaisista. Koska ilmaisjakelulehdet eivät näytä "tietävän" Kulttuuritalon historiasta, niin lienee paikallaan kertoa hiukan muistutuksia.

Lienen ainoa elossa oleva talon perustajajäsen. Olin silloin SKDL:n kunnallistoimikunnassa, jossa päätös perustamisesta tehtiin. Toisena perustajana oli SKP:n kaupunkikomitea. Rakentamiseen otti osaa noin 3000 talkoolaista. Itse olin Meilahden sairaaloiden demokraattisen yhdistyksen puheenjohtaja. Meillä oli silloin 12 jäsentä, jotka kaikki olivat mukana talkoissa ja lisäksi vielä pari työtoveria. Se osoitti työpaikkojen aktiivisuutta yhteisen talon saamiseksi. Ilmaisjakelulehdet "tietävät", että professori Alvar Aalto piirsi talon.

Lisäksi he "tietävät", että jotkut pop-orkesterit ovat siellä esiintyneet

Muistan työväenliikkeen veteraaneja kunnallistoimikunnasta: Eino Saastamoinen, Nestori Parkkari, Juho Mehto, Anni Ikonen jne. SKDL omisti osakkeita Harjukadulla puutalossa ja Viipurinkadun ja Porvoonkadun kulmassa puutalossa. Olin niissä mukana kokouksissa.

Rakennusmiehet ymmärsivät, että kiivaana rakennusaikana tarvitaan paljon sepeliä ja Palmberg ja eräs toinen rakennusyhtiö louhivat kallion sepeliksi ja saimme sopivan kuopan rakennukselle.

Porvarit olivat raivoissaan, että me saimme arkkitehdiksi maailman parhaan suunnittelijan Rahnkeräykset ja talkootyö rahoittivat pääasiassa rakentamisen, joten

lainan tarve ei ollut ylivoimainen. Tsekkoslovakia lahjoitti puhelinkeksuksen.

Entäs nyt? Kun asun Alppilassa ja usein pyöräilen talon ohi, niin olen havainnut, että siellä pidetään natsien ja hihhuleiden tilaisuuksia. Talo on kommunistien ja kansandemokraattien ja heidän kannattajiensa rakentama.

Soitin entiselle SKP:n Helsingin piirisihteerille Oiva Björkbackalle. Kysyin, että kuinkas se talo hävitettiin. Hän kertoi järjestöjen pantanneen talon ja kun kiinteistöjen arvot laskivat, niin tilanne kävi kestämättömäksi. Lisäksi hän kertoi puoluejohdon sekaantuneen kasinotalouteen.

Wäinö Pietikäinen viimeinen elossa oleva Kulttuuritalon perustaja.

Työttömyysaste

Työttömyysaste on EU:n paskanpuhumiskertoimella noin 7 prosenttia. Reilusti suurin osa uusista työpaikoista on tullut osa- ja pätkätyöpaikoista. Tuohon asteeseen lasketaan kaikki jotka ovat olleet tutkimusjakson aikana vähintään tunnin töissä.

Työttömyysastelukujen parantuminen selittyy siis työllä, jolla kukaan ei tule toimeen. Miksi hallituksemme vaikenee siitä, että työvoimastamme vain noin 5 prosenttia on kokopäivätyössä? Siis yli miljoona ihmistä on osapäivätyössä ja pätkätyössä. Ennenkuuluaan!

Monet eivät pidä työttömyysastetta hyvänä mittarina, koska se peittää kotiäitien, opiskelijoiden, vankien ym. samoin kuin työllisyyskoulutuksessa olevien osuuden. Nämä kun ovat myös työttömiä ja näiden osuudella söpö noin 7 prosenttia työttömyysasteemme muuttuisi isoksi ja rumaksi yli 13 prosenttia työttömyysasteeksi. Sekin olisi vain osa totuudesta. Jos laskisimme vain kokopäivätyössä olevat työllisiksi, niin silloin sanoisimme, että 21,2 prosenttia työtunneista jää käyttämättä. Se on niin ruma luku, että se on ylittetty vain 90-luvun laman aikana. Eli todellisudessa työllis-täminen ei ole juurikaan onnistunut. Sen sijaan tilastokikkailu on onnistunut.

Työttömät katoavat vain poliitikojen tilastoista. Helsingissä leipäjonot ovat kolminkertaistuneet Hurstin mukaan. Se, että puhutaan edes työttömyysasteesta, kertoo sen, kuinka EU aikoo ratkaista työttömyyden: Puhumalla paljon ja kauniisti työttömien aseman parantamisesta ja esittelemällä tilastoja, joilla ei ole mitään tekemistä arkitodellisuuden kanssa. Tosiastahan on, että EU:a kiinnostavat markkinat ja yritysten etu. Ja ne eivät ikinä ole olleet sama

asia kuin Matti Meikäläisen etu.

Viimeisimmän verotilaston mukaan alle 10 000 euroa vuodessa saavia on yli miljoonakolmesataatuhatta. Eli noin 265 000 eläkeläistä näiden pätkätyöläisten lisäksi. Siis sinne köyhyyserajalla alapuolelle. Oikeastaan köyhiä olisi enemmänkin, jos uskoisimme niihin puheisiin joissa väitetään suomalaisen keskipalkan olevan noin 2300 euroa kuukaudessa. Se on kuulemma säännöllisen työajan keskiarvo. Sekin on varmaan vedettu taikurin hatusta... Väititään televisioituinen sivoojien palkaksi 1600 euroa kuukaudessa. Kuinkakohan moni sai 500 euron palkanlisän tiilleen?

Kaikkein raadollisinta työttömyysasteen tilastoissa on se, että sitä käytetään koko EU:ssa. Jos joku pörsissä kaunistelisi yrityksensä tilannetta samalla tavalla, hänen yrityksensä saisi roimait sakot ja toimihenkilöt vankilaan.

Kun hallitus esittää budjettiin valtionosuden pudottamista terveydenhuollosta, se ei tarkoita, että valtio aikooi parantaa terveydenhuoltoa. Ei, vaikka suurimmat puolueet hartaasti lupasivat parantaa terveydenhuoltoa ennen vaaleja. Se tarkoittaa vain sitä, että valtio maksaa yhä pienemmän osuuden julkisesta palvelusta. Lisäksi valtio on saamassa enemmän verotuloja kuin luultiinkaan. Niitä ei kuitenkaan laitettu kontien valtionosuksien korotuksiin ja siis terveydenhoitohenkilökunnan palkkoihin. Herää siis kysymys, että millä tavalla hallitus sitten aikoo parantaa terveydenhuoltoa, kun rahaa ei anneta? - Luultavasti paskaa puhumalla, kuten ennen vaaleja.

Hannu Alm Helsinki

Paavo Heikkinen 70 vuotta.

Äskettäin 70-vuotispäiväänsä vietti Paavo Heikkinen. Hän syntyi Suomussalmen Alavuokinkylässä 7.1.1938.

Tähän aikaan elämä oli kovaa. Paavon lapsuudenkoti oli pieniviilijälalossa, jossa maa- ja karjalatouden tuotteet käytettiin omassa perheessä. Maitoa silloin ei myyty meijeriin.

Kansakoulun jälkeen siirryttiin ansiotyöhön 14-vuotiaana. Tähän aikaan metsätalouden 0-rajariikottiin myös näillä seuduilla ja tarjolla oli metsätöitä. Niinpä Paavo tekkii tunkkia ja pinotavaraa siihen saakka kunnes siirryttiin suorittamaan asevelvollisuutta Kontiorantaan.

Armeijan jälkeen Paavo muutti serkkunsa kanssa siirtotyömaalle tienetkoon Hämeenlinnan ja Rengon seudulle. Täälläkin olivat aika karut, joten täällä Paavo muutti nopeasti serkkunsa kanssa Helsinkiin rakennustöihin. Rakennustyöt eri

työmailla (ympyrätalolla, kevyt-betonielementteitaalla, Sasekalla, Kalastajatorpalla yms.) antoivatkin toimeentuloa useamman vuoden ajan.

Rakennustyömaille Paavo tuli kiinteästi mukaan työväenliikkeen toimintaan. Mieleen on jäänyt se, miten tärkeää on yhdessä puolustaa etujaan. Aina ei näin ollut. Monesti sai huomata, että kaikki ammattimiehet eivät aina aktiivisesti tulleet mukaan yhteisiin kokouksiin, koska he kykenivät voimallaan tekemään omat sopimukset.

Kalastajatorpalla Paavo hoiti pääluottamusmiehen postia. Rakennusliitto oli silloin vahvasti kansandemokraattien hallinnassa. Paavo kertoo muistavansa hyvin tilanteen, kun liiton johdon taholta ohjattiin SKDL:n kannattajia tietoisesti äänestämään liittokokousvaaleissa demareita. Sanottiin, että yhteistyön vuoksi demareille tulee antaa jalsanjää liiton johdossa.

Sasekalla Paavo sitten 60-70-luvun vaihteessa siirtyi Kättilö-opistolle, ensin apumieheksi ja pian sen jälkeen puutyöverstaalle. Remontoitiin ikkunoita, ovia, kalusteita yms.

Tehtiin maalaus- ja muita remonttihanomia.

Näinä aikoina Paavo liittyi myös SKP:n jäseneksi Kumpulnan puolueosastoon. Tämä oli vaikeaa puolueen hajoamistaisteluun aikaan. Alusta saakka Paavo teki työtä Tiedonantajaliikkeen hyväksi. Viime vuosina Paavo on työskennellyt ahkerasti Kansan äänen ja Suomen Työväenpuolueen rakentamisen parissa. Vuosien saatossa Paavo on ollut lukuisia kertoja ehdokkaana kunnallisissa ja valtiollisissa vaaleissa.

Siellä missä työtä on tehty mm. kirpputorilla, lehtienjakohommissa yms. Paavo on ollut mukana. Viimeinen suuri työmaa oli, kun kerättiin STP:n rekisteröimiseen tarvittavat kannattajakortit. Paavo osoittautui kaduilla yhdeksi parhaista kerääjistä ja osoitti ihmistuntemuksellaan pääsevänsä hyvin lähelle tavallista ihmistä.

Järjestöväki, toverit ja ystävät onnittelevat Paavoja hänen juhlapäivänsä johdosta.

Juho Haavisto 60 vuotta

Marxinsa ja Lenininsä luenut toimija miehen iässä

Helsingiläisen järjestöväen piirissä vaikuttava Juho Haavisto syntyi 19. helmikuuta 1948 Helsingissä armeijan kanta-upseeri-perheeseen.

Isän tinkimättömyys puolisonsa valinnassa oli johtanut välirikoon suvun kanssa, koska morsian oli köyhästä torpparivuvusta. Mikään painostus ei kuitenkaan ollut saanut isää muuttamaan mieltään, ja hän oli sanonut menevänsä naimisiin sen naisen kanssa, jota rakastaa, ei muiden!

Isän pikainen kuolema kuitenkin jätti Juhon sisarusneen jo lapsena äidin kasvatukseen ja esimerkin varaan, seikka, joka Juholle isän puutteesta huolimatta merkitsi paljon ja antoi lähes kaiken.

Äidin antama poliittinen kasvatusta alkoi jo varhain musiikin keinoin, kun

perheen lapset oppivat kolme mersia: Internationalin, Neuvostoliiton hymnin ja Marseljeesin. Kotona hallitsi laaja suvaitsevaisuus ja avara ilmiapiiri. Äiti, Juho ja sisarukset saattoivat keskustella syvällisistä asioista joskus jopa yöstä myöten.

Äidin perintöä on seuraavakin määritelmä: Kommunismin aate on hyvä, mutta sen ihan kaikilla kannattajilla ei tee mitään! Tehtaankadun kansakoulun mieleenpainuvimmat muistot 1950-luvulta liittyvät nekin poliittikaan. Yleislakon 1956 aikaan ei työläistustaista Juhoa ja hänen luokkatoveriaan päästetty koulutoon, koska työläisten oli saatava tuntee lakkonsa seuraukset.

Kun samaisessa opinahjossa Juhon luokanopettaja oli lausautanut "yhden suomalaisen vastaavan kymmentä ryssä" oli luokkatoveri salamannopeasti heittänyt opettajalle takaisin: "eivätkö suomalaiset osanneet laskea?" Seurauksena opettaja käytti valtaansa ja poisti terävän oppilaansa luokasta.

Kummallisia kysymyksiä Kemijärvellä

Kemijärveltä ja Summasta saapui 4. helmikuuta runsaat 500 mielenosoittajaa osoittamaan mieltään Stora Ensolle, Vanhasen hallitukselle ja Eduskunnalle.

Miksi me kemijärveläiset sellunkelijät ja massaliike olemme kuin syytetyn penkillä ja meidän on todistettava monin eri tavoin, että sellun tekoa Kemijärven sellutehtaalla täytyy jatkaa? Kaiken lisäksi perustelutamme ei tahdota uskoa, vaikka tukenamme ja laskelmia tekemässä yhdessä kanssamme on ollut laaja joukko alan parhaita asiantuntijoita. Meidän on täytyntä laskea tarkasti Kemijärven sellutehtaan tekemä voitto ja rahansiirrot Kemijärveltä Stora Ensoon. Ne ovat olleet vuoden 1995 loka-kuun puolivälistä tähän päivään saakka 120 miljoonaa euroa. Vain pakon edessä omistajien ja yhtiön on täytyntä myöntää tietojemme olevan oikeita. Miksi yhtiön valheellisiin tietoihin on uskottu kuin lain tauluihin?

Kemijärven sellutehtaan liikevaihdon osuus koko Stora Enson liikevaihdosta on alle prosentin, mutta parhaimmillaan meidän tekemämme voitto on ollut koko Stora

Enson voitosta melkein 10 prosenttia. Sijoitetun pääoman tuotto vuodessa Kemijärven sellutehtaalla on korkeimmillaan ollut seitsemänkertainen koko konsernin sijoitetun pääoman tuottoon verrattuna. Vuosina 1999 — 2005 se oli yli viisikertainen. Kaikki asetetut taloudelliset tuottovaatimukset on ylitetty koko ajan. Jos Stora Enso yhtiönä on rapakunnassa, kuten pääministeri on todennut, on erikoinen tapa tervehtyä yhtiötä sulkemalla sen parhaiten tuottavia osia. Eikö silloin yhtiön rapakunto vain pahene?

Miksi meidän oli nostettava esille myös Kemijärven sellutehtaan sulkemisen hirvittävä taloudellinen vaikutus maamme uusiutuvan energian tuotantotavoitteisiin? Eikö asia olisi kuulunut Elinkeinoministeriölle? Euroopan Unionin asettamaa 38 prosentin tavoitetta pidetään järkyttävän kalliina varsinkin jos uusiutuvaa energiaa tuottava Kemijärven sellutehdas vielä suljetaan. Elinkeino-elämän Keskusliiton käyttämällä laskutavoilla laskien Kemijärven sellutehtaan sulkeminen maksaisi

Suomen valtiolle, maamme teollisuudelle ja kaikille kansalaisille melkein miljardi euroa. Viimeistään tuo rahamäärä — miljardi euroa — pitää avata kaikkien silmät.

Kemijärven sellutehtaan toiminnan jatkaminen, uusien tuotantosuuntien etsiminen ja metsän biomassasta tehtävien uusien biopolttoainesten valmistaminen on itälappilaisten ihmisten, suomalaisen metsien jalostamiseen liittyvän tutkimuksen, metsäteollisuuteen liittyvän konepajateollisuuden ja koko kansakunnan etu. Olemme tulleet tänne Helsinkiin esittämään vain yhden vaatimuksen, ransaiden raaka-ainevarojen keskellä sijaitsevan Kemijärven sellutehtaan toimintaa täytyy jatkaa. Se on ainoa vaatimuksemme.

Juha Pikkarainen
Kemijärvi

Markkinatalous, Fortum ja metsäjätit

Markkinatalouden toimijoista esitetään mitä kummallisimpia väitteitä. Tämän vuoksi on paikallaan toistaa mitä valtion omistaja ohjauksesta vastaavat poliitikot, sekä Osakesäästäjien Keskusliiton pj Jarmo Leppiniemi jne sijoitusalan asiantuntijat ovat meille mm Kemijärven ja Summan tehtaiden lakkauttamisen yhteydessä kertoneet. Heidän mukaansa pörssi-yhtiön ensisijainen tehtävä on tuottaa maksimaalisesti rahaa omistajilleen, sijoittajille.

Fortumin kohdalla Energian tuottaminen edullisesti tai työpaikkojen luominen ovat yhtiön kannalta toissijaisia, toki täysin pakollisia tehtäviä joita ilman rahanteko sijoittajille ei ole mahdollista. Yrityksen johto palkitaan samoin perustein, ei työpaikkojen luomisesta tai edullisista hinnoista vaan rahanteosta. Nämä ovat markkinatalouden perusfaktat. Fortum on normaali pörssi-yhtiö, josta valtio, eli me kansalaiset

omistamme hiukan yli puolet. Kun syytämme Fortumia tai jotain muuta pörssi-yhtiötä rahanteosta, mielestäni meidän pitää kyseenalaistaa silloin myös itse markkinatalous. Itse en luota nykyisen kaltaiseen, kansalaisten työpanosten, täysin vapaaseen riistoon perustuvaan markkinatalouteen.

Miten asioita voisi muuttaa, on joi toinen juttu. Ensisijainen asia olisi saada maamme johtoon henkilöitä jotka arvostavat enemmän ihmistä ja pelkäävät vähemmän sijoitus-pääomaa. Nämä puolestaan voisivat aloittaa vaikkapa rukkaamalla kilpailulainsäädäntöä kilpailua edistävään suuntaan. Esimerkiksi niin, että kilpailulaki pakottaa lopettavan yrityksen myymään toimintansa markkinoilla tarjottuun hintaan, tai vähintäänkin yrityksen kiinteistöt ja maa alueet uusille toimijoille. Näin ei ole tapahtunut Kemijärven eikä Summan kohdalla vaikka oikeita ostoparjouksia on tehty useita.

Nämä vaatimukset eivät ole yrityksen kannalta edes kohtuuttomia. Yritys saa myymisestä rahaa ja toisaalta yrityksen investoinnit on maksettava yrityksen työntekijöillä ja tuotteiden loppukäyttäjillä jo moneen kertaan vuosikymmenien aikana.

Suurin syy mm metsäyhtiöiden kilpailuhaluttomuuteen on kilpailun tuoma hintojen laskeminen. Toisaalta rahanteon maksimoimiseksi, voittoa tuottavia tehtaita kannattaa ajaa alas korkeamman kustannustason maista, kun tuotantoa voidaan samanaikaisesti lisätä ilman hintojen laske-misuhkaa nopeasti Eucalyptus-puuta tuottavalle sademetsävyöhykkeelle.

On turha syyllistää yhtä ainoata pörssi-yhtiötä, kun kaikki suuryhtiöt toimivat samalla tavoin, eli tavoittelevat markkinoilla määräävää ase-maa hintojen maksimoimiseksi sekä siirtävät tuotantonsa sinne missä tuottaminen on edullisinta.

Kalevi Laakko

Kansalaisliike vuokrakorotuksia vastaan Helsingissä

Kansalaisliike tuomassa viestiään eduskunnalle.

Viime vuosina asumiskustannukset ovat pääkaupunkiseudulla nousseet kohtuuttomasti. Isku päähän tuli Herttoniemen asukkaille, kun Helsingin kiinteistöviraston tonttiosasto vähän ennen joulua lähetti alueen asunto-osakeyhtiöille kirjeen, jossa ilmoitettiin kaupungin tontinvuokrien korotuksista, kun nykyinen vuokrasopimus lähiaikoina umpeutuu. Ilmoitetun korotuksen vaikutus asumiskuluihin tulisi kirjeen mukaan olemaan 1,7 €/m²/kk. Korotus nykyiseen tasoon olisi n. 15 -kertainen ja vuokra olisi tämän jälkeen suurin asumiskustannuksia korottava tekijä. Esimerkiksi 70 m² asunnossa yhtiövastikkeen korotus tulisi olemaan 115 € kuukaudessa.

Kaupunki perustelee vuokrakorotuksia asukkaiden tasapuolisella kohtelulla. Helsingin tonttivuokrat määräytyvät v. 1980 tehdyn päätöksen mukaan siten, että vuosivuokra on 4 % tontin laskennallisesta hinnasta. Tämä taasen määrätty tontin rakennusoikeuden kerrosneliömetrin arvosta, joka esimerkiksi Herttoniemen alueella eräissä esimerkkitaapauksessa oli 386 €/kerrosneliömetri. Tällaisella vuosivuokralla asukkaat maksaisivat tontin kaupungille 25 vuodessa.

Herttoniemen asukkaat kokoontuivat tammikuun lopulla "kapinakokoukseen", jossa päätettiin aloittaa kansalaistoiminta tonttivuokrien kohtuullistamiseksi. Samalla kehoitettiin muitakin kaupunginosa liittyvän tähän "tonttivuokraajat-kansalaisliikkeeseen", koska vuokrasopimusten uusimisia on tulossa lähimmän 10 vuoden sisällä mm. Ruskeasuolla, Roihuvuorella, Puotilassa, Mellunmäessä, Myllypurassa, Vartiokylässä, Vuosaarella ja Jakomäessä.

Tontinvuokraajat-kansalaisliikkeen lähetystö kävi 30.1.2008 jättämässä Helsingin kaupunginvaltuustolle kirjelmän, jossa todettiin lähes kaikkien vuokrakorotusuhalla olevien kerrostalojen olevan putkiremontti-iässä Esimerkkitaapauksessa mainittiin, että täysaneerauksen ja vuokrakorotuksen jälkeen yhtiövastike em. 70 m² asunnossa olisi 689 €/kk. Ei voida puhua enää kohtuullisista asumiskustannuksista.

Kirjelmässä muistutetaan, että 27 vuotta sitten päätetyt vuokrienmääräytymisperusteet eivät sovellu tähän päivään eivätkä vanhojen vuokrasopimusten uusimiseen. Helsingissä sovellettu rakennusoikeuden arvo huomioiden tontinvuokra (4 % tontin laskennallisesta hinnasta) on hyvin korkea. Näistä syistä johtuen esimerkiksi Oulussa vuosivuokra on viidennes ja Tukholmassa puolet Helsingin tasosta. Kun lisäksi vuodesta 1980 uudet vuokrasopimukset on sidottu indeksiin, on vuokrataso ratkaisevasti riippuvainen sopimusajankohdasta ja sopimusajan pituudesta

Kirjelmän lopussa todetaan, "Kun suurin yksittäinen asumiskustannuksia aiheuttava seikka, tonttikustannukset, on kaupungin määrävallassa, tulisi tonttinhintojen ja -vuokrien määräytymisperusteiden olla sellaiset, että vuokra määräytyy maavuokralain mukaisesti kohtuulliseksi, kaikkia asukkaita kohdellaan tasapuolisesti ja syntyy poliittisten linjainten mukaista laadukasta, monipuolista ja kohtuuhintaista asumista".

Asukastoiminnan aktiivinen liikkeellelähö johti tulokseen. Kokouksessaan 13.2.2008 Helsingin kaupunginvaltuusto hyväksyi pöytäkirjan, jossa se edellyttää kaupunginhallituksen selvitettävän, miten tasapuolisesti ja yhdenvertaisesti tonttivuokrat ovat kehittyneet 1.10.1980 tehdyn päätöksen jälkeen, jotta asumiskustannukset olisivat kohtuullisia

Kansalaistoiminnan toinen vaihe on alkanut, kun tontinvuokraajat-kansalaisliike käynnisti adressin keräyksen tavoitteenaan tontinvuokrien puolittaminen. Adressissa esitetään, että "Helsingin kaupunki alentaa asuinkiinteistöjen tonttien vuosivuokraa niin, että se on 1-2 % tontin laskennallisesta hinnasta nykyisen 4 % sijasta sekä kohtuullistaa tontin laskennallisen arvon määrätysperusteet". Adressin keräys jatkuu syyskuun alkuun saakka, joten meillä on mahdollisuus tehdä tästä voimakas tuloksien johtava kansanliike. Adressin voi käydä kirjoittamassa netissä osoitteessa: www.adressi.com/tonttivuokra. Adressin paperiversioita voi tilata osoitteesta: heikki.tervahattu@gmail.com.